Ára 1 forint

XIII. évfolyam 32. szám. 1957. szeptember

Ludas Matyi

Várnai György rajza

Megoldottuk a tanteremhiányt

Zsuzsánna és a mai vének

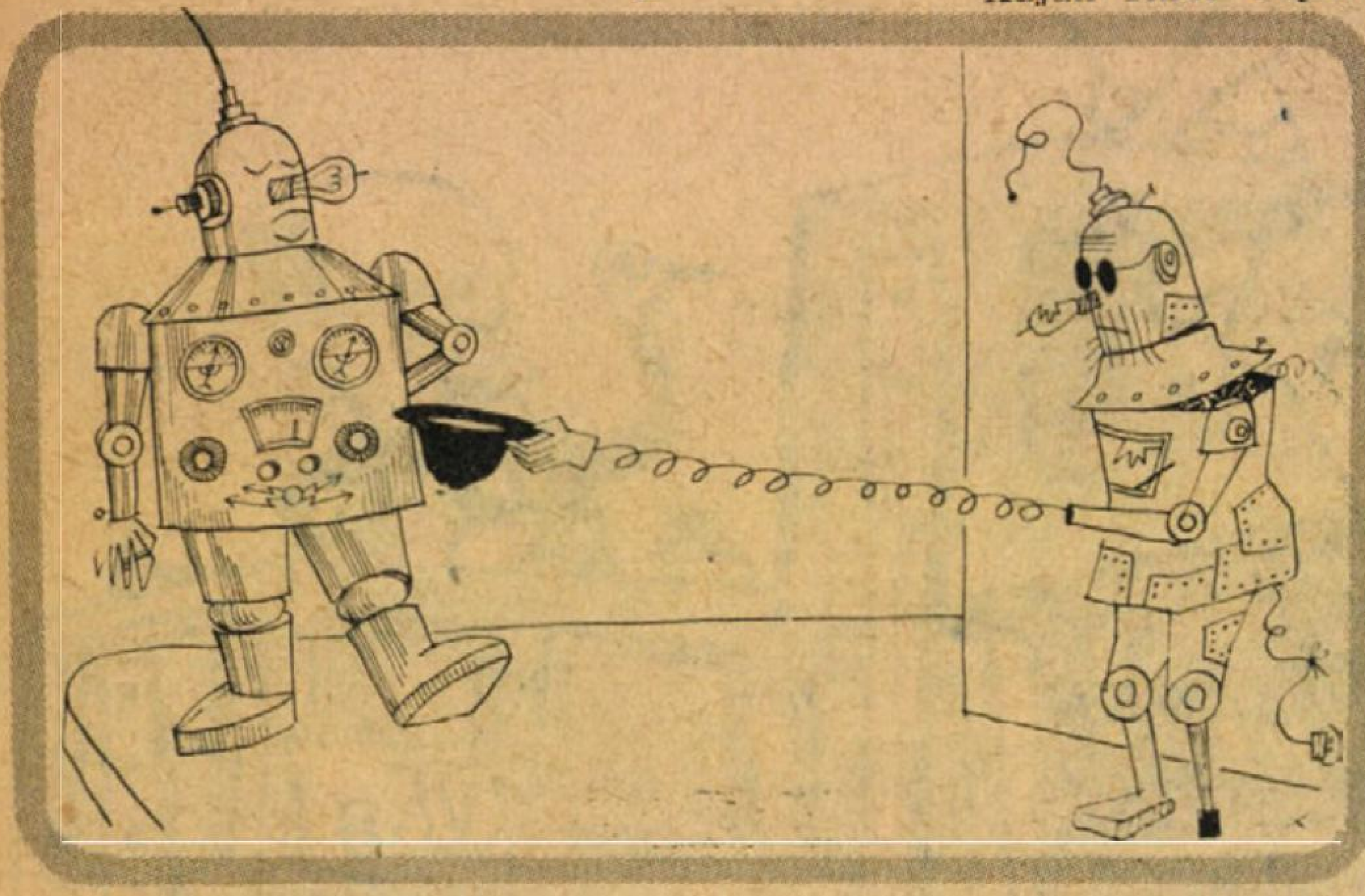
Sándor Károly rajza

— Most diktálja a prémium-listát... Te is kaptál hatszázat...

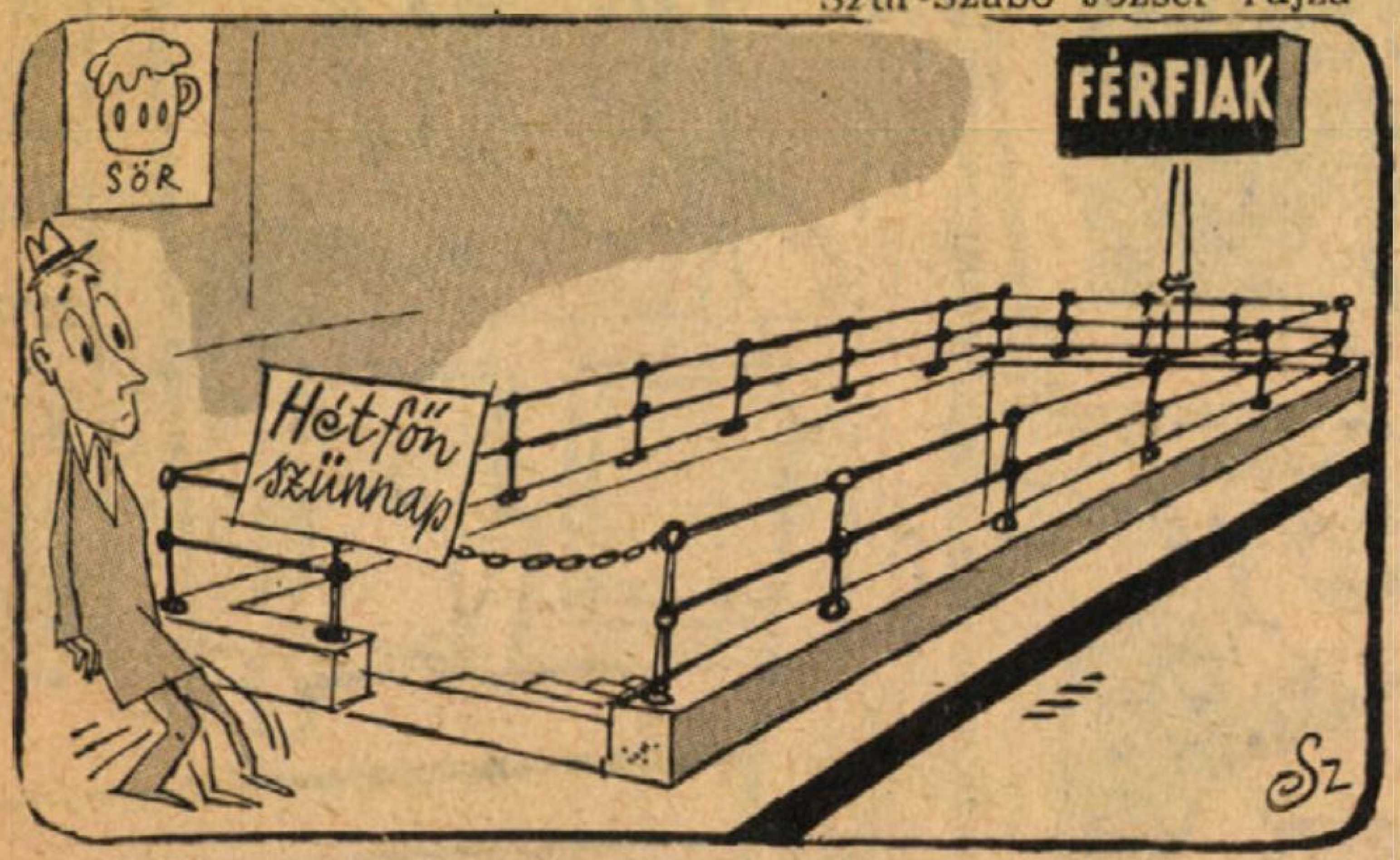
Gépkorszak

Kaján Tibor rajza

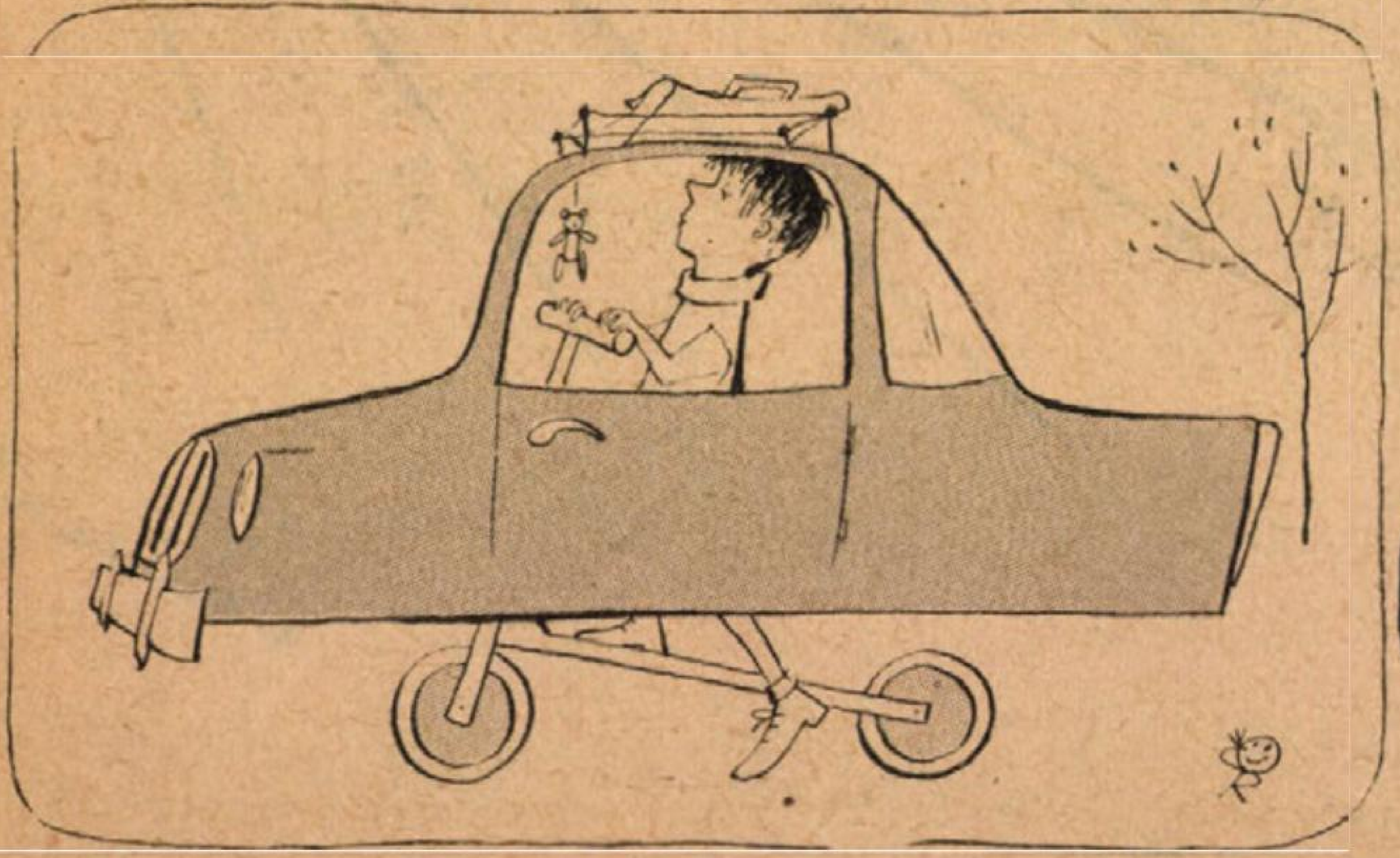
Még csak ez kéne....

Szür-Szabó József rajza

Autómánia.

Réber László rajza

Beszélgetés egy boldog emberrel

A BOLDOG EMBERT a Központi Kórház sebészetének egyik kényelmes betegszobájában találtuk, magasra függesztett gipszbe tett lábbal, kötéssel és jégtömlővel a fején. A Boldog Ember félarca sugárzott a boldogságtól, másik fele kapcsokkal volt összetartva. A Boldog Ember pedig — kissé pöszén — így adta elő történetét:

— Szegény emberre is rámosolyoghat a szerencse — kezdte. — Lám, évek óta totózok, lottózok, és soha nem mosolygott rám. De most, de most rámmosolygott! Miután a „Magyarország" előfizetőinek szeptember elsején, 0 órakor életbelépett a baleset-biztosítása, én már fél nyolckor leestem a villamosról. A helyszínre érkezett mentőknek csak annyit mondtam, hogy a „Magyarország" előfizetője vagyok, és már vittek is a kórházba.

A BOLDOG EMBER fülei szinte kettészakadtak a boldogságtól, s rövid pihenés után folytatta:

— Pedig a feleségem — isten tartsa száz évig — nem akarta, hogy előfizető legyek. Pedig nem rossz asszony — isten tartsa —, hanem hát egyszerű asszony, takarékos asszony, s nem igen érti, hogy mire való egy hetilap. De most már ő is látja, sőt már olvasgatja is.

A BOLDOG EMBER feleségéhez fordulunk most, ki eddig csöndesen ült a betegágy mellett, a Boldog Ember kezén levő pólyát simogatta. Azt kérdezzük tőle, hogy mit olvas legszívesebben a „Magyarország"-ban.

— Azt — mondja gondolkodás nélkül —, hogy gondolnak a reumában és ízületi bajokban szenvedő olvasókra is, és biztosítják számukra a hévízi fürdést. Valamint még az van benne nagy művészi erővel ábrázolva, hogy az étkezés étlap szerint történik majd, bőséges lesz és változatos. És mivel havonta öt előfizetőre mosolyog az ingyenes üdülés szerencséje, gondolom, hogy még ebben a negyedévben sorra is kerülünk.

A BOLDOG EMBER e szavakra megcsóválta fején a jégtömlőt s mentegetőzve mondta:

— De ne tessék azt megírni, hogy csak ezt olvassuk a lapban. Mert kiolvassuk mi az összes rovatot is és tessék elhinni, hogy nagyon meg vagyunk elégedve az egész belsejével. És felsorolhatjuk azt is, hogy mi tetszett a cikkeiből.

Kérdésünkre pedig a Boldog Ember hosszabban tűnődött, de csak egyetlen cikkre vélt emlékezni. A cikk címe pedig emlékezete szerint ez volt: *„Reklámtúlzások a rothadó degenerált burzsoa sajtó-termékekben."*

Somogyi Pál

CSODÁLATOS FILM

Egy filmet néztem meg a múltkor én,
egy meteorológiai filmet,
amely az időprognózis terén
kibővítette ismereteinket.
Ó, mennyi műszer, mennyi sok csodás
kis szerkezet és találmány kutatja,
hogy milyen fent a szél, a légnyomás
és más elemek titkos arculatja!
Ezernyi sürgöny hozza meg a hírt,
hogy terhes felhők merre kóborolnak
s megmérve így a zenitet, nadírt,
kiszámítják: mit is rejt a holnap.
Csak nézzük, elbűvölve. A tudás
hatalma mily nagy, milyen szédítő ez!
Így tudhatjuk meg, hogy a szélfúvás
nyomán minálunk szép vagy rút idő lesz...
...S mint lottózóban, bennem egy nehéz,
de méla érzés sóhajtása támad:
Ó, mennyi pontos, biztos tippelés!
És mily sok szám! És mily kevés találat!

Lovászy Márton

Ketten beszélnek

— Mondja, maga érti ezt az egészet?

— Mit. Mit, hogy értem-e az egészet?

— A mindent. Ezt a jövést-menést, ezt a sürgés-forgást. A bolygók pályáját és az ötért liptóit, a különleges világnapot és a főtt kukoricát. Az életet.

— Ja, hogy az életet? Hogy értem-e az életet?

— Igen. Hogy miért van? Mire jó? Minek? Hová? Meddig? Érti maga ezt?

— Nem. Vagy igen. Nem tudom. Úgy, mint más.

— Nem érti. Hahahahaha! Csak él, igaz-e?

— Így valahogy.

— Jön-megy, intézi az ügyeit, eszik, alszik, és nem tudja, miért, mi a célja az egésznek, hová, meddig, mi okból...

— És maga tudja?

— Én sem tudom. Egy negyedórával ezelőtt eszméltem rá, hogy semmit sem értek az egészből, s azóta állok itt dermedten, szélütötten a járdaszélen.

— S most addig akar itt állni, amíg meg nem érti, amit nem ért?

— Nem tudom, meddig akarok itt állni. Semmit sem tudok. Teljesen tanácstalan vagyok.

— Semmi dolga?

— Dehogy nincs. Dehát minek? Mi értelme? Hatalmába kerített és megbénított a Nagy Titok. Nem tudok szabadulni attól a gondolattól, hogy minden mindegy, szánalmas porszemek vagyunk, akiket elfúj az idő szele és kész.

— Na igen, igen, de addig is! Itt akarja megvárni az idő szelét?

— Oly mindegy. Maga például hová igyekszik? Maga például hová?

— Megyek a sógoromhoz.

— Miért?

— Felásom a kertjét.

— Miért?

— Kukacot gyűjtök.

— Miért?

— Horgászni akarok.

— Miért?

— Halat szeretnék vacsorázni.

— Miért?

— Mert éhes leszek.

— Miért?

— Mert felástam a sógorom kertjét.

— Miért?

— Hogy kukacot gyűjtsek.

— Hahahahaha! Látja, most már a teljes céltalanságot? Mint a macska, amelyik a saját farkát kergeti körbe...

— No és maga? Hova igyekezett?

— Berendeltek délutánra a raktárba, leltárt csinálni.

— És nem megy?

— Nem. Semmi értelme az egésznek.

— Ha sokáig áll itt a sarkon, át fog fázni.

— Látja, ebben igaza van. Megyek.

— A raktárba?

— Nem. Moziba.

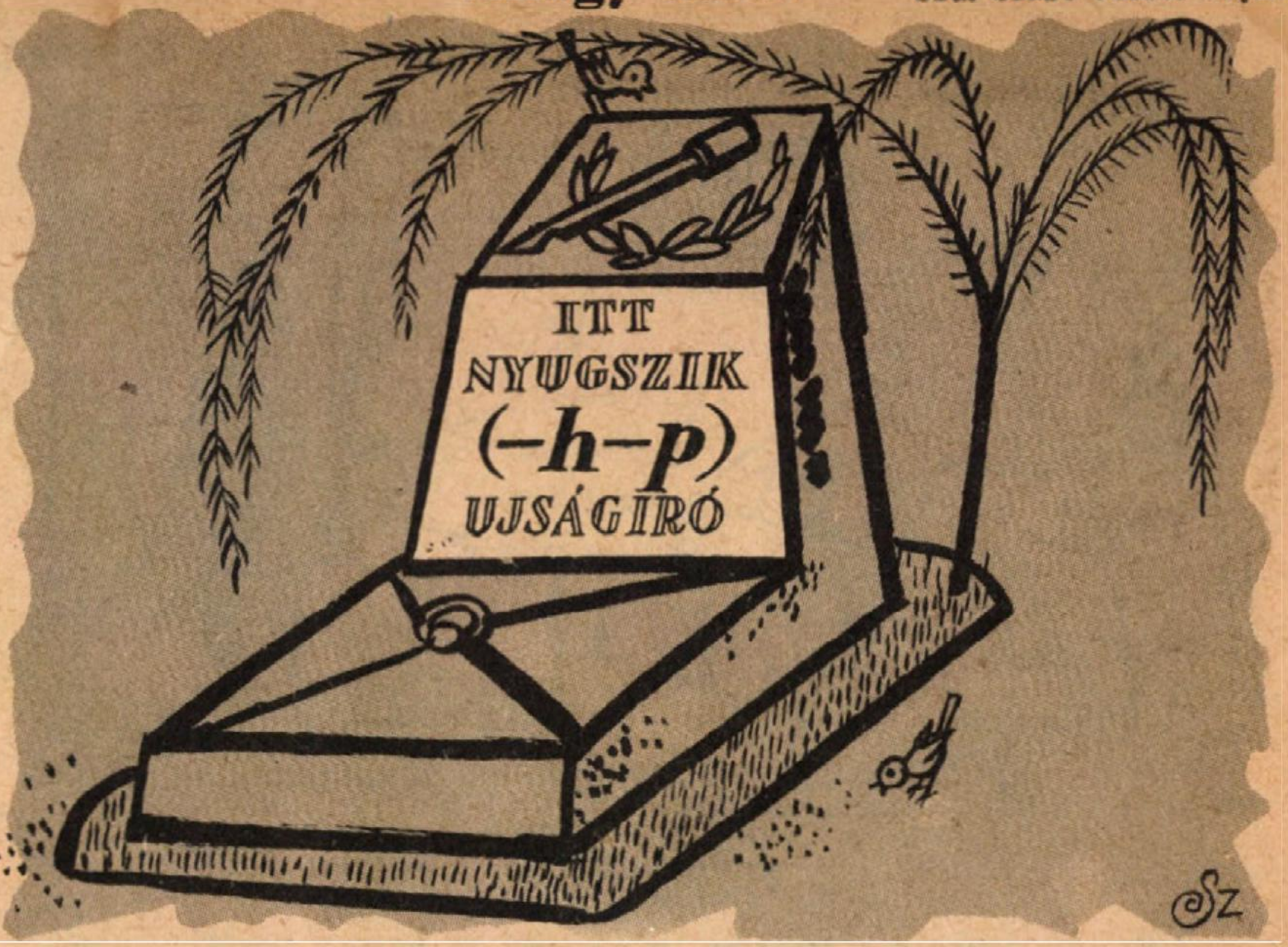
— Van értelme?

— Nincs. De azt mondják, jó kis filmet játszanak.

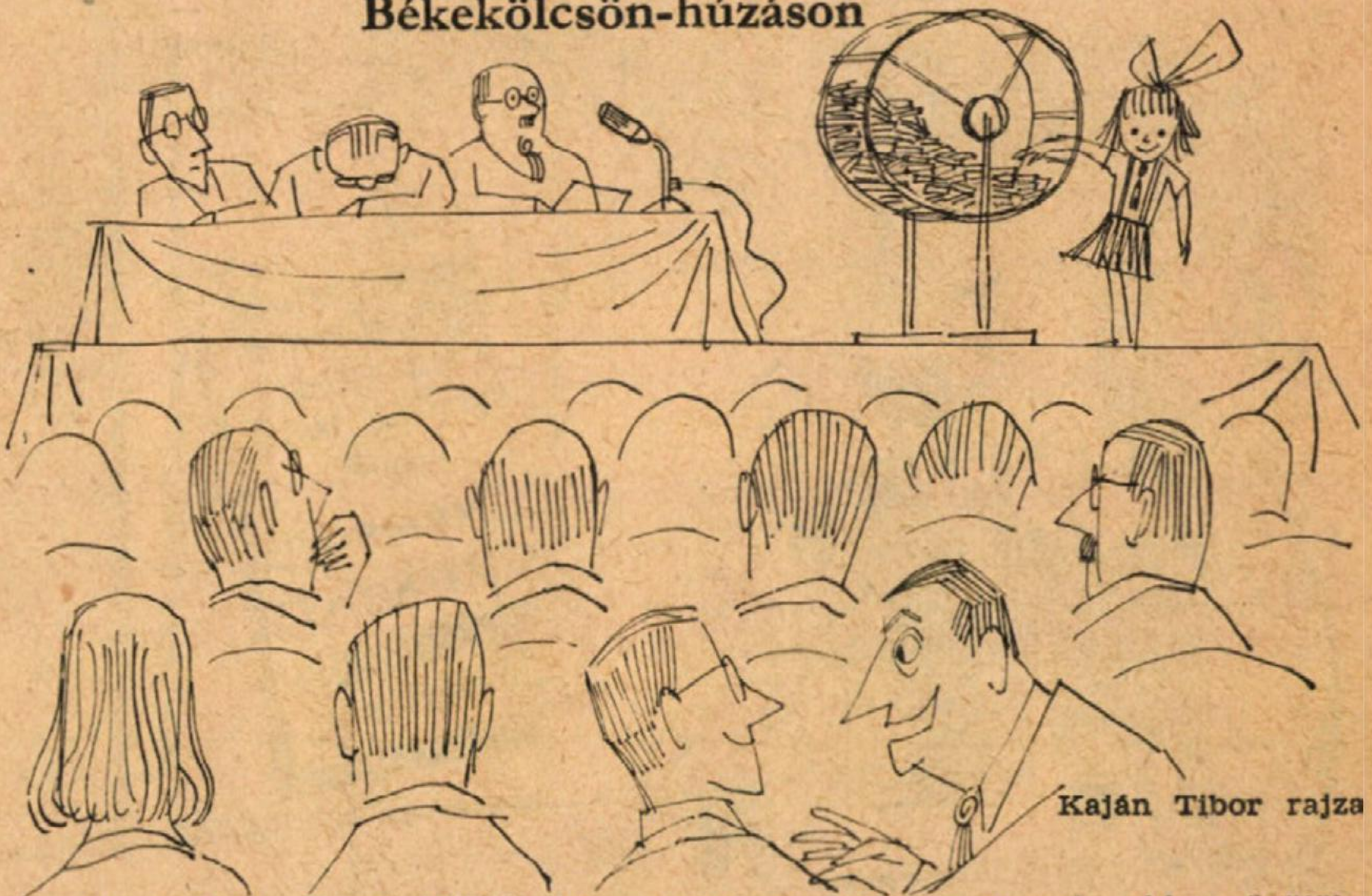
Tabi László

Ahogy élt...

Szür-Szabó József rajza

Békekölcsön-húzáson

Kaján Tibor rajza

— Ha nyerek, akkor örülök, hogy nyertem, ha nem nyerek, akkor örülök, hogy nem kell újat jegyeznem...

Zűr a technikában, anno 1500

Szür-Szabó József rajza

— Ezt a pechet! Feltaláltam a villanyborotvát és a villamosság még nincs feltalálva!...

LEGÉNYLAKÁSON

Várnai György rajza

— Ha nem érdeklik a bélyegek, minek jött fel hozzám tulajdonképpen?

Ötletes televízió-tulajdonos

Sándor Károly rajza

A humor Könyvéből

MARK TWAIN-t egyszer megpillantotta a parkban egy amerikai dollármilliomos, amikor épp elvált az állatkert igazgatójától. Nyomban utánaeredt, kézen vezetve fiacskáját is.

— Mondja, uram, látom, jó barátságban van az állatkert igazgatójával, mibe kerülne az állatkert? Szeretném megvenni a kisfiamnak.

Mark Twain csodálkozott a furcsa ajánlaton s úgy félszemmel a csodabogár kisfiút is szemügyre vette. Aztán így szólt:

— Mondja uram, mibe kerül a kisfiú? Hajlandó vagyok megvenni az állatkertnek.

ODRY ÁRPÁD már egy hete nyaralt egy kis dunamenti faluban, amikor a helybeli színtársulat igazgatója tudomást szerzett erről a ránézve nagy szenzációról. Nyomban fölkereste a művészt s azt az ajánlatot tette neki, játssza el a Hamlet címszerepét, amely neki ritka kasszasikert jelentene.

— Lehet róla szó. De mennyi fellépti díjat tud biztosítani?

A direktor elég szűkmarkú ajánlatot tett. Odry természetesen visszautasította az ajánlatot, mégpedig művészi okokból:

— Hamlet megszemélyesítőjének nem szabad valóban őrültnek lenni.

GUTHI SOMA bohózatíró egyik bemutatódarabja langyos érdeklődés mellett csörgedezett az esti előadás felé.

— Na, volt valami érdeklődés a pénztárban? — kérdi tőle az egyik szereplő két órával az előadás előtt.

— Meghiszem azt — ragyogott a boldog szerző — én magam ötpercenként érdeklődtem!

SZOKRATÉSZ nyugalmas szemlélődéssel álldogált Athén piacán. Egyszercsak egy földúlt ember rohan el mellette.

— Hova szaladsz? — állítja meg a bölcs.

— Egy gyilkost kergetek!

— Gyilkost? Mit értesz te ezen?

— Egy embert, aki ölt!

— Tehát egy **mészárost?**

— Dehogy! Olyan embert, aki egy másik embert ölt.

— Akkor hát egy **katonát?**

— Ördögöt. Egy embert, aki békében ölt meg egy másik embert!

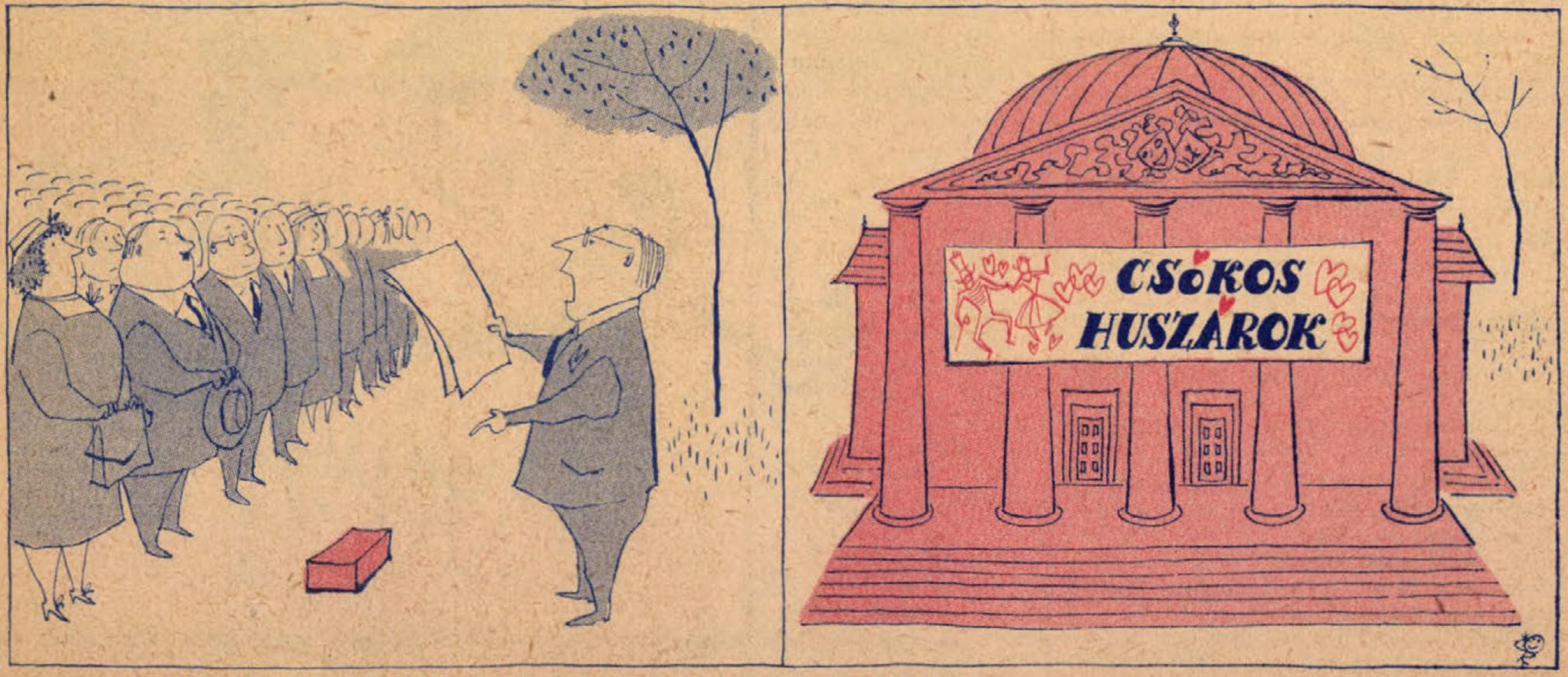
— Szóval egy **hóhért?**

— Szerencsétlen! Egy embert, aki azt a másikat a saját lakásán ölte meg!

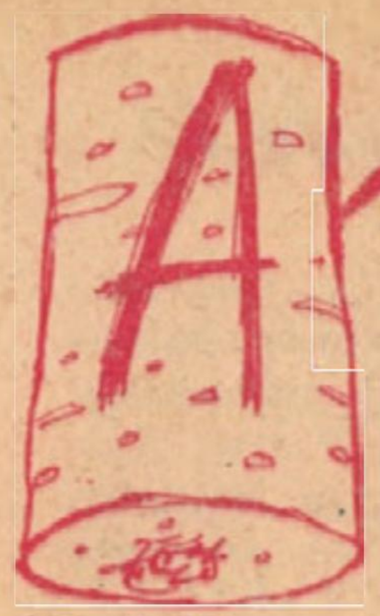
— Most már értem. Szóval egy **orvost.**

Alapkőletételtől a megnyitásig

Réber László rajza

— Ez a színház az emberi haladás, a kultúra, az igaz művészet hajléka lesz...

A dugó

Elmondom, hogy húzok ki én egy dugót 1957-ben, az atomkorszak hajnalán. Kezembe veszem a palackot. Mindegy, milyen palackról van szó, akár boros palackról este, akár keserűvizes üvegről másnap reggel, a probléma azonos: ki kell húzni a dugót, hogy a folyadékhoz jussak. A dugóhúzáshoz a következő műszerek állnak rendelkezésemre: három dugóhúzó, egy zsebkés, egy pecsenyeszúró villa, két srófhúzó, egy laposfogó, egy balta és valami kevés dinamit. Mindenekelőtt megállapítom a dugó fekvését: ha a dugó egyszinten van az üveg szájával, akkor van remény, ha mélyebben van, akkor nincs remény.

A három dugóhúzó közül kettő elmés szerkezet, amely önműködőleg emelte ki a dugót valaha, amikor én még nem éltem. Ezeket csak ijesztésül teszem a palack mellé, mert tapasztalatból tudom, hogy ezek már az első próbálkozásnál cafatokra tépik a dugót és az egész morzsalékot belepaszírozzák a palackba. A hosszadalmasabb, de reményteljesebb eljárás a következő. A közönséges, illetve klasszikus dugóhúzó hegyét pontosan ráillesztem a dugó mértani középpontjára. Ebben a pillanatban megszólal bennem egy undok, reszelős, pesszimista hang és azt mondja: *„Nyomd bele, öregem, úgysem tudod kihúzni!"* De én nem hallgatok a Hangra, hanem óvatosan, de erélyesen elkezdem csavarni a dugóhúzót, mindig mélyebbre, hogy jól fogjon. Akkor egyetlen rántással kihúzom a a húzót, hátratántorodom és ráharapok a nyelvemre. A dugó marad. Csakhogy egy nagy lyuk van már rajta. Most ravaszul oldalt kezdek újabb furatot, srégen, hogy bele ne szaladjak a régi lyukba, de beleszaladok. Amikor már különféle járatok fúrásával jól megporhanyósítottam a dugót, úgyhogy olyan már, mint egy vizes tepertős pogácsa, akkor jön a srófhúzó. Ezt a nyílásra helyezem és a balta fokának egyetlen ütésével átverem a dugón, minek következtében a furatokból feltör a folyadék, mint a gejzír. Most a srófhúzóval kezdem kifelé feszíteni a dugót, mire az üvegből apró szilánkok törnek le, s elvegyülnek a dugóvagdalékkal. De végre érzem, hogy jön felfelé a dugó és egy ügyes, puha mozdulattal kiemelem a felét. Eljött az ideje a pecsenyeszúró villa és zsebkés alkalmazásának. Szerencsés esetben a zsebkés nem törik el, csak a villa hegye görbül meg, amit ki kell egyenesíteni a kalapáccsal. A kalapácsnak azonban már régen lejár a feje, tehát a baltával megcsinálom a kalapácsot, amivel megcsinálom a pecsenyeszúró villát, amivel végleg és visszavonhatatlanul benyomom a maradék dugót az üvegbe. Ezekután megállapítom, hogy az undok, reszelős, pesszimista hangnak volt igaza.

Beszámolóm azonban nem lenne igazsághoz hű, ha nem tenném említést arról a dugófajtáról, amely egyetlen mozdulattal kihúzható az üvegből. Ennek a teste nem morzsalékos, mint az előzőé, hanem inkább a makarónihoz hasonló puhaság, amelyet úgy kell darabokba leszaggatni a dugóhúzóról. Ezt persze többé dugónak nevezni már nem lehet. Viszont egészen más a helyzet azzal a tömör és dacos kis dugóval, amelynek kihúzásához egy bivaly ereje szükséges, s amely nagy pukkanással kijön az üvegből és abban a pillanatban háromszorosára dagad. Semmiféle üvegbe többé nem dugható, mert kőkemény és alaktalan, mint egy nagy darab szalonnapörc. Végül megemlítem még a kis orvosságos üveg dugóját, amely egy titokzatos glazúrral van bevonva, amit nem fog se kés, se balta, se csákány. Ezt fel kell robbantani és akkor legalább az orvosságot sem kell bevenni.

Egyelőre ennyit a dugókról. Vajha meghallaná valaki valahol pusztába kiáltott szavamat és elkezdene dugószerűbb dugókat gyártani, Bár nem vagyok soviniszta, szívesen hallanám, ha a bennem levő undok, pesszimista hang ezt énekelné:

Huszonegy, huszonkettő,
huszonhárom,
Magyar dugó a legelső a világon..

Gádor Béla

A példa ragadós

Várnai György rajza

Találkozás a Belvárosban

Sándor Károly rajza

— Szervusz, édesem! Milyen pompásan nézel ki!
— Pompásan? Talán pempősen!

Külföldre távozottakon is behajtják a tartásdíjat

Mészáros András rajza

— Joreggelt! Itt a pénzbeszedő!

„Elvi“ döntés

Szűr-Szabó József rajza

Megkezdődött Pesten az őszi vadászat

Toncz Tibor rajza

Milliárdos hagyaték

Az első leányt, aki kikosarazott, Annusnak hívták. Ő akkor tizenhat éves volt, én jóval idősebb, tizenkilenc.

Mi Alagon laktunk abban az időben, mármint szüleim meg én. Annuska viszont a Józsefvárosban lakott kedves szüleivel. Az Emke-óránál találkoztunk rendszerint, onnan aztán sétáltunk erre-arra, hol az Erzsébet-térre, hol ki a Ligetbe. Ezen a napon azonban a kikosarazás emlékezetes napján — néhány pengő és húsz fillér duzzadt a pénztárcámban, — átsétáltunk Budára és egy kis cukrászda lombos, virágos kertjébe tértünk be.

— Annuska — rebegtem — vagyoni helyzetem megengedi, hogy családot alapítsak. Én ugyanis többszörös milliomos vagyok. Másfél milliárdot örököltem dollárban, fontban, frankban, márkában és pengőben.

A szerelem mennyországában a hihetetlen is hihetőnek hangzik. Annuska sem kételkedett benne, hogy dollár hegyet, márkadombot és aranyfolyót örököltem. Pihegve kérdezte:

— Ki halt meg?

Díszes neveket készültem felsorolni: Gutenberg, Edison, Bell, Stephenson, Archimédesz . . . Ám a nők nem engedik kibeszélni a férfiakat. Alighogy kimondtam: Gutenberg, Annuska közbeszólt. Kerekre tágult ibolyakék szeme:

— A Gutenberg a Király utcából! A harisnyakirály? Az magának rokona volt?

— Nem a harisnyakirály halálozott el, Annuska. Az a Gutenberg, aki ránkhagyta vagyonát, munkáséletének gyümölcsét, nyomdász volt.

Friss, piros szája legörbült. Csüggedten rázta szőkefürtös fejét:

— Azt a Gutenberget nem ismerem.

— És rokonom sem volt, még csak távoli rokonom sem. És mégis rámhagyta vagyonát.

— Nemes lélek!

— Jobban mondva, nemcsak rám hagyta. Vagyis nem én vagyok az egyetlen örököse. Többen vagyunk, sokan.

— Ó, akkor kevés jut egyre-egyre, ha sokan osztozkodnak.

Titokzatosan mosolyogtam:

— Osztozkodunk és mégis annyi jut egyre-egyre, mintha nem osztozkodnánk. Ilyen csodálatos kincseket hagyott ránk Gutenberg. És nemcsak ő . . .

— Ki halt még meg?

— Edison, Bell, Stephenson, Archimédesz ... sok-sok kutató-tudós, felfedező, feltaláló és azok mind-mind rámhagyták életük munkájának gyümölcsét.

Kiszámítottam, hogy Stephenson találmánya, a gőzmozdony számomra naponként tizenegy pengőt ér. Gőzmozdony híján ugyanis lovaskocsival kellene kijárnom Alagra és visszatérnem Pestre. Egy lovaskocsi oda-vissza legalább tizenkét pengő, a vonat pedig sokkal kevesebbe kerül.

— Naponként tizenegy pengő, az egy hónapban háromszázharminc, egy év alatt háromezerkilencszázhatvan. Ennyit örököltem Stephensontól. Nézzük a többieket, Annuska.

Sorra vettük a villanyt, a gőzfűrészt, a traktort, az esernyőt, a porszívógépet, a villámhárítót, a töméntelen találmányt, eljárást, tudást, bölcsességet, amit a halottak ezreitől örököltem. Másfél milliárd jött ki.

Szorongattuk egymás kezét, örömünkben tegeződni kezdtünk.

— Hiszen akkor én is többszörös milliomos vagyok, nemcsak te — mondta Annuska büszkén, kényesen.

— Hogyne, természetesen! Kettőnk vagyona, ha összeadjuk, három milliárd. Ennyiből csak meg tudunk élni?

— Ó, hogyne, nekem nincsenek nagy igényeim.

Fekete felhők tornyosultak fölöttünk. Távol a budai hegyek mögött már villámlott. Nemsokára minket is elért a zivatar. Kövér vízcseppek zuhogtak alá félelmetes tömegben. Dörgött az ég, csattogott a villám. Annuska megrázkódott és közelbújt hozzám:

— Gyerünk haza — szepegte — a mamám nem tudja, hol vagyok.

Kifizettem, amit fogyasztottunk, a fagylaltot, a tortát. Tizenkét fillér maradt a zsebemben. Annuskánál mindösszé nyolc fillér volt.

Ott állt egy taxi a cukrászda közelében. A benzinmotor feltalálója sok-sok ezer pengőt hagyott ránk, s mi nem vehettük át az örökséget, mert nem volt néhány pengőnk.

Milliárdos örökség néhány pengőért eladó: harsogja percenként az Élet. Akinek kövér a pénztárcája, előveszi a pengőket, a tízeseket, a százasokat és megvásárolja a milliárdot. Akinek lapos a tárcája, fogcsikorgatva, vagy sóhajtva továbbáll.

Mi az eresz alá vonultunk. Annuska akkor már kikarolt belőlem és gúnyos célzást tett másfél milliárdos örökségemre. Még ott az eresz alatt kikosarazott. Beláttam, hogy igaza van. Mélabúsan mondtam:

— Milliókat örököl mindenki. Milliárdokat! De csak az kapja meg a jussát, aki meg tudja fizetni az örökösödési adót.

(1942 szeptember). —

Zord Tihamér

MAJDNEM KIÁLTOTT...

Egy gabrovói* embernek nagyon fájt a foga arra, hogy a feleségével együtt repülőgépen ingyen sétát tegyen. Elment egy repülőhöz, és miután szegény embernek adta ki magát, megkérte:

— Nagyon szeretnék egy sétarepülésen résztvenni, de nincsen pénzem. Megtenné nekem, hogy ingyen megsétáltat?

— Jó — felelte a repülő. — Megsétáltatom ingyen...

— De a feleségemet is.

— Rendben van, a feleségét is, csakhogy egy feltétellel.

— Mi az? — kérdezte a gabrovói.

— Semmi az egész. Fél óráig fogunk repülni. Ha megijed és csak egyszer is kiált, háromszáz léva kártérítést fizet. Ha hallgat — megússza ingyen. Jó?

— Jó lesz.

A gabrovói és a felesége beszálltak a gépbe, és elindultak. A gép mezők és hegyek fölött szállt, hirtelen fordult és veszélyes looping-okat csinált: hol igen magasra emelkedett, hol pedig nyílsebesen siklott lefelé.

A repülő még magasabbra emelkedett, azután csaknem a földig ereszkedett. Emelkedett, majd újból lesiklott, és úgy forgott, mint egy dugóhúzó. De a gabrovói csak hallgatott.

A repülő dühös lett, és mérgében olyan halálugrásokat produkált, hogy azok, akik lentről figyelték, azt hitték, hogy megőrült. A gabrovói azonban ekkor is megőrizte a nyugalmát: szótlan maradt.

Végül a pilóta beismerte, hogy a fogadást elvesztette, és leszállt a földre.

— Bizony, kibírta — mondta.

— Igen, kibírtam.

— És mégis, vallja be, hogy egyszer legalábbis kiáltani akart. Láttam!

— Tényleg — így a gabrovói — egyszer majdnem kiáltottam.

— És az mikor volt?

— Amikor a feleségem kipottyant a gépből...

Dimiter Szimidov

* A gabrovóiak fösvénységükről híresek Bulgáriában.

Ne beszéljen a mamával

A „Daily Mirror"-ban olvastuk, hogy egy Jean Baptiste Guerraz nevű francia szállodaigazgató azzal a céllal utazott Angliába, hogy megkérje Margaret hercegnő kezét. A balmorali királyi kastély bejáratánál szolgálatot teljesítő testőrtisztnek elmondotta szándékát, majd kérte, hogy vezessék őt az anyakirálynőhöz.

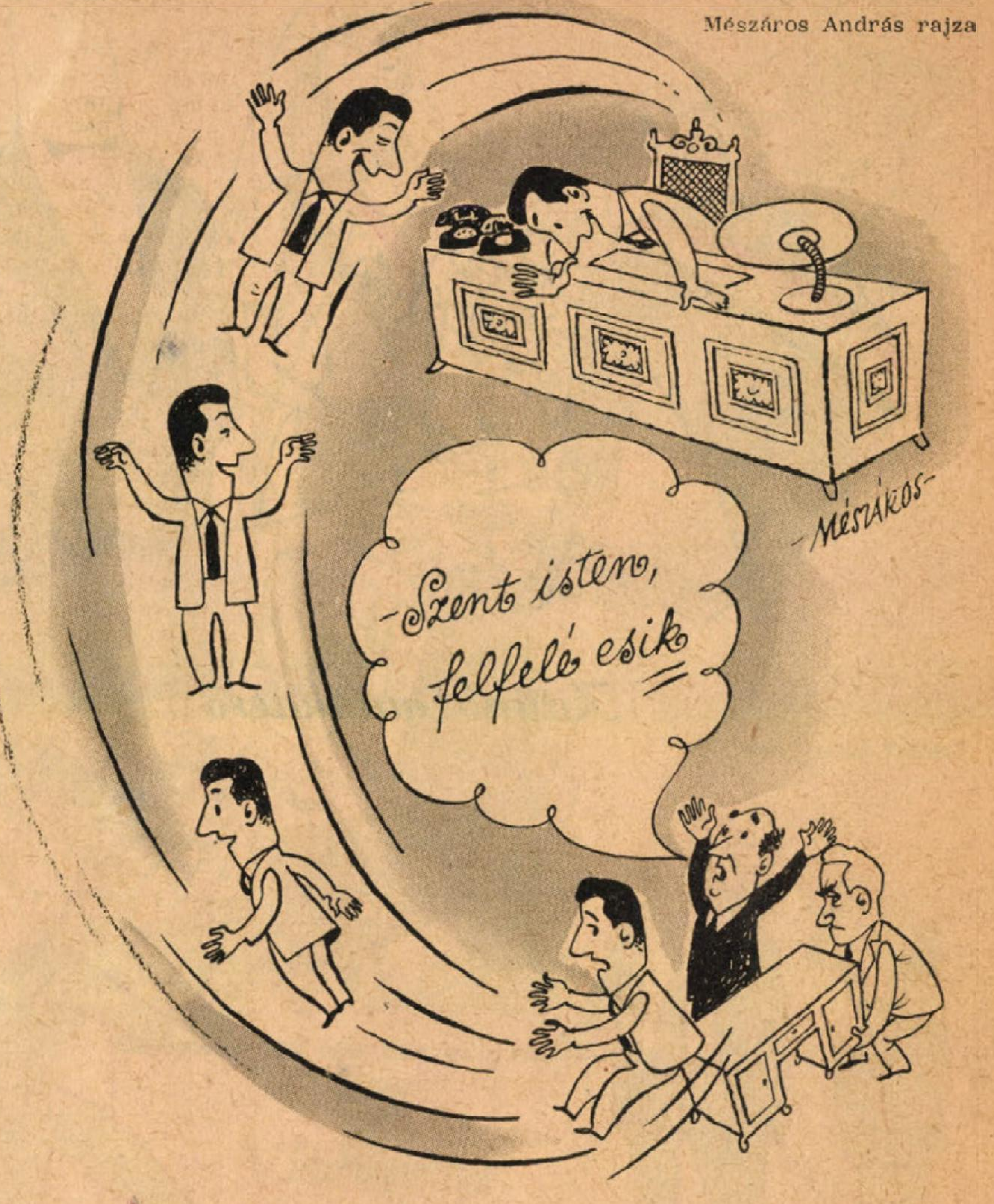
— *Vagy itt talán nem az a szokás* — kérdezte — *hogy az ember a szülőkhöz fordul, ha meg akarja kérni leányuk kezét? Margaret sem mondana mást, mint hogy beszéljek a mamával.*

Erre azonban nem került sor, mert Monsieur Guerrazt a rendőrség rövid úton visszaküldte Franciaországba.

— *Legyenek nyugodtak, még visszajövök!* — biztosította a hatósági személyeket — *Nincs jogúk megakadályozni két szerető szív egyesülését!*

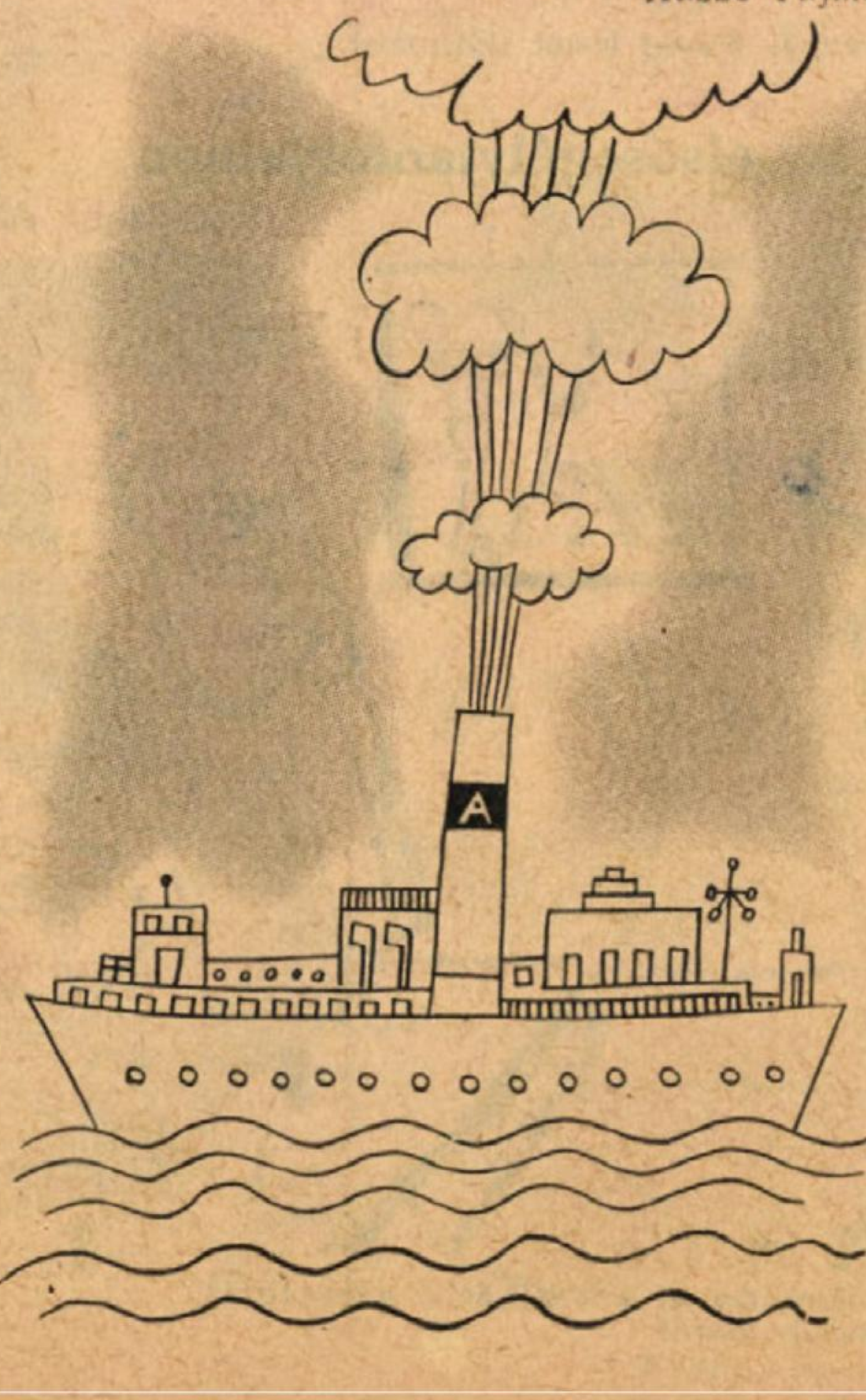
A SZABADESÉS ÚJ TÖRVÉNYE

Mészáros András rajza

Atommeghajtásos hajó

Kasso rajza

Mindenféle

Néhány tudós szerint a hidrogénbomba segítségével meg lehet állapítani, hogy milyen vastag a Föld. Csak vigyázzunk, professzor urak, azzal a hidrogénbombával, mert esetleg az is kiderül, hogy hány darabból áll a Föld.

*

Aki sok idegen szót használ, elárulja, hogy csak töri a magyart.

*

A gonosz ember lelkiismereti kérdést csinál abból, hogy minden nap legalább egy rosszcselekedetet kövessen el.

*

Vannak rendkívül nehéz problémák, amelyeknek legföljebb a megmagyarázására vállalkozom, a megértésére nem.

*

Csodagyerek az, aki gyerekkorában többet tud, mint felnőtt korában.

F. L.

ANYAKÖNYVVEZETŐNÉL

Réber László rajza

Kitűnő munkaerő

Vasvári Anna rajza

— Ezt fel kell venni. Evvel lehet dolgozni...

A főnök az elsősegélytanfolyamon

Szűr-Szabó József rajza

— Hogy távolítja el a szálkát a szeméből?
— Felmondok neki!

ARANY JÁNOS:

A poloska

Rímes próza

Makámát írni — mint Abu-Mohammed Kazim Ben-Ali Ben-Mohammed Ben-Othman Hariri — nem tréfa dolog; — annyi, mint: repülni gyalog, — s ki egyszer ebbe fog — nagy veszedelem érheti: — lábát izibe megütheti, — orrát is betörheti. — Mindazonáltal én megkísértem, — uttörőnek bukni is érdem; — aztán meg nem szabad-e, kérdem — prózát versben irni — már igy ni! — mikor annyi verset irnak prózában — a két nemes magyar hazában, — de kivált mostanában!

No tehát a csimaz vagy poloska — legyen lelkesedésem poczka, — a tárgy legalább nem ócska; — pedig ez is tesz valamit nálunk — hol annyi az ütött kopott — nem mondom, lopott — hogy csupa zsibvásárban járunk. — Aztán hisz tárgyam elég klasszikai: — szúnyog, csimaz egymásnak vér-rokonai, — s ha Virgil az elsőt megénekelte, — Poloska, jövel te!

Van egy, ki millió — az ő neve légió; — eredetileg szőke faj, — mint a vaj; — de ha más ég alatt meghonosul, — mások vérén megpotrohosul: — barnára fajul akkoron — mint a csöppentett... korom. — Világosság élő magzatja — Kánt is megmondhatja; — de szereti a sötétséget — philanthrop céljai végett. — Külsejét a mi nézi, — rajta ugyan kevés a vitézi, — arcza penészesen úriás, — termete sem igen daliás — háta pedig kifelé görbe, — karcsúsága átmegyen a körbe, — noha pánczéllal is bir — mint egy kürazir, — evvel azonban nem mellét fedezi, — hátát védelmezi. — Van továbbá neki jó fegyvere, — csípni, szúrni ugyan tud vele, — hanem a mivel ellenséget űz, — nem annyira fegyver, mint a... bűz. — Egyik erénye a háziasság, — nincs vériben a zajos vigasság, — nem zavar egy könnyen rendet, — nem tör csendet; — természete birkai békes, — türelemmel ékes, — oly józan, oly éber — mint egy héber. — Éji magányban, rejtve működik — tiztől circiter ötig, — feláldozza szende nyugalmát — nem is üt semmi lármát. — virrasztja az emberiség álmát. — Nappal azonban visszavonul, — (gondolom: ir, tanul,) — ön lelkibe mélyed, — keresi a rejtve levő mélyet — mint egy philosoph. Ah — nincs kerevet, szófa, — nincs ágynyiladék — vagy falhasadék — oly mélyen magassan — hova ő be ne hasson, — mit föl ne kutasson. — Különösen tetszik néki — minden a mi régi, — vagyon ahoz privát gustusa, — ő annak született antiquariusa. — Gyönyörködik a müvészetben, — festett szobában, kép keretben, — nagy hajlamot érez rája, — van saját müiskolája, — s ha eljön az est — ő maga is fest. — Hát még minő kedélyes: — kivált mikor éhes, — szárnyával arczod gyöngén legyezi — mialatt véred veszi. — Sohasem ereszkedik nyilt csatába, — ha kergeted gyors neki a lába, — eltűnik egy percz alatt — mint villám s gondolat; — de legott visszatér, — noha engedelmet se kér, — gallérodba ragad, — s „eszi a nyakad!" — aztán megint ill'a — berek! mint az ügyes guerilla, — meglapul az egész kamarilla. — Tulszerénység neki nem kenyere, — nem várja hogy hiják szépen: gyere! — hova egyszer vendégül beférkezik, — onnan ugyan szűrit többé ki nem teszik. — Egyébiránt nagyvároson született, — lenézi a nomád életet; — paplan alatt jobb szeret hálni — mint rusticálni. — Hazája müvelt Európa, — szerelmes a civilizatióba; — s mig honn marad a tábor törzse, — mindig elébb nyomul előörse — szárazon úgy, mint vízen át; — neki találták fel a gőzmasinát: — nyugat felől keletre vándorol, — békésen hódit, még nem is porol. — Mint polgár: cosmopolita, — ő nem mondja: „si est vita — non est ita"; — hanem megindul apraja, véne — hazát keresni ott „ubi bene". — Bú nélkül hagyja el az ősi lakot, — és mint madár ha elejt egy fűmagot — dúsan tenyész föl a meddő kopár: — csimazból is elég egy pár. — Kiválóan ügyes telepedő: — ha egyszer ráülhet övé a lepedő, — lepedővel az egész nyoszolya, — aztán a ház legkisebb zugolya; — pár nap mulva hemzseg a gyarmatos, — ha nem tetszik, pusztuljon a lakos! — Nincs korlátozva bizonyos geogr. fokig, — minden klimát azonnal megszokik, — s ne félj hogy elszökik! — nem háborgatja ily könnyelműség, — jelleme a ragaszkodó hűség. — Bármely idegen elembe' — teszi magát otthonos kényelembe, — ősi szokásit el nem hagyja, — vérit soha meg nem tagadja, — nem alkalmazza senkihez magát: — a ki vele van, türje a szagát! — Legörömestebb útfélen tanyáz — hol fogadó van, vagy más efféle ház, — és, mint jámbor apáink régen — kapva kaptak az uj vendégen: — mindenki iránt megelőző, — velê bételni se' győző. — Igy terjeszti dicső faját, — viszi a civilisatio zászlaját — őrszemeit előre kitolva, — hátrál előtte barbárság, bolha, — ez kénytelen eleblábóni: — „veteres migrate coloni!" — s megújul a világ, ez az ócska; — no tehát: for ever, poloska!...*

*** Kant a poloskák szaporodását a világosság befolyásának tulajdonítá; ezért hálószobája ablaktábláit nappal sohasem engedte fölnyitni. (Heine).**

A PAPA KEDVENCE

Szegő Gizi rajza

Eisenhower: Hát nem édes ez a kis Adenauer?

Inasmunka

Tocz Tibor rajza

— Foltos, nem látod?!

Azok a régi szép idők

Éppen ezerkilencszázötvenhetedszer játszották tomboló sikerrel a tomboló sikerű operettet. A fináléban, az igazi, békebeli Ósbudavára elé bedöcögött egy igazi békebeli konflis, bakján egy igazi békebeli színművésszel, aki egy igazi békebeli konfliskocsist alakított. A járműből kilépett egy igazi békebeli úriember, igazi békebeli zsakettben és őszülő parókában és ezerkilencszázötvenhetedszer elénekelte azt az igazi békebeli dalt, hogy:

Azok a régi szép idők,
ha egyszer visszatérnek ők!
Azok a régi szép napok,
csak akkor voltunk boldogok.

A függöny előírásszerűen lehullott. A zenészek hazamentek. A súgónő befejezte a horgolását. A világosító a szomszéd kiskocsmában már a pörkölt levét mártogatta. És a közönség még mindig tombolt.

Végre ismét szétnyílt a függöny.

Pislákoló olajmécses világította meg a dunaparti Rondellát, amelyben Kelemen László és első magyar színtársulata éppen akkor ment tönkre. A Rondella elé bedöcögött egy rozzant konflis. Kilépett belőle egy úriember, strimfliben, köcsögkalapban és hajporos parókában. S elénekelte azt az igazi békebeli dalt, hogy:

Azok a régi szép idők,
ha egyszer visszatérnek ők...

A függöny lehullott. A közönség tombolt. Hogy volt, hogy volt! — kiáltozta. Tudni akarta, hogy volt az a régi szép idő, amelybe a köcsögkalapos úr visszavágyódott a Rondella elől. S a függöny szétnyílt Krasznahorka büszke vára előtt, amelyre ráborult az éj homálya. A toronyból késő este tárogató nem sírt messze, ellenben a büszke vár elé bedöcögött egy büszke konflis, kilépett belőle Tyukodi pajtás, szép selymes lódingban, dali pár pisztolylyal s elénekelte, hogy:

Azok a régi szép idők,
ha egyszer visszatérnek ők...

És visszatértek.

A függöny leereszkedett. A függöny felereszkedett. Látható lett a székesfehérvári királyi vár, továbbá az aranybulla, amely elé bedöcögött a békebeli konflis. Kiszállt belőle egy békebeli páncélos vitéz, a fején vasfazékkal, amely teljesen eltakarta elegánsan őszülő halántékát. A békebeli páncélos vitéz feltolta a sisakrostélyát és közölte, hogy nem érzi jól magát az aranybullában, mivel:

Azok a régi szép idők,
ha egyszer visszatérnek ők...

A függöny lehullott. A közönség nem mozdult, pedig már késôre járt az idő, hiszen a középkor is az eleje felé közeledett. De a közönség egy emberként a helyén maradt, mert végre tudni akarta, hogy melyik idő

volt az az idő, amelyben boldogság, öröm és heppiend uralkodott a földön. S a függöny felhullott. Előtűnt a honfoglalás, amely elé bedöcögött egy békebeli konflis. A konflisból kiszállt egy hétvezér, elegánsan őszülő párducbőr kacagányban. És elénekelte azt az őshazából magával hozott dalt, hogy:

Azok a régi szép idők,
ha egyszer visszatérnek ők...

Függöny le. Függöny fel. Az oknyomozó operettfinálé folytatódott. Meotisz ingoványai elé bedöcögött egy konflis. Kiszállt belőle az elegánsan őszülő Hunor. De az is lehet, hogy Magor volt. Ügyet se vetett Dul leányaira, akik a háttérben már alig várták, hogy elrabolják őket, és megkezdjék velük egy nép megalapítását. Ellenben elénekelte, hogy:

Azok a régi szép idők,
ha egyszer visszatérnek ők...

A függöny lehullott. A közönség kissé türelmetlenkedett: a többezer évig tartó előadás némileg elhúzódott. Erre való tekintettel a függöny mögül a kőkorszak tűnt elő, cölöpépítménnyel és kőkéssel, amelyről könnyű szerrel meg lehetett állapítani, hogy nem a pattintott kőkorszakról van szó, hanem a csiszolt kőkorszakról. A cölöpépítmény elé bedöcögött egy konflis. Kiszállt belőle egy elegáns, őszülő ősember, mammutagyarra támaszkodva. A közönség reménykedett. Hogy hátha a csiszoltkő-korszakra gondolt az a bizonyos őszülő úriember a XX. század kellős közepén, az Ósbudavára előtt. Hogy ez az a kor! Az a bizonyos kor! Az a csak akkor... S az ősember finom rezignációval elmosolyodott s merengve dalolni kezdte:

Azok a régi szép idők,
ha egyszer visszatérnek ők...

A függöny lehullott. Középúton meggondolta magát és visszalebbent. Addigra eltűnt a cölöpépítmény. Helyét egy majomkenyérfa foglalta el. A majomkenyérfa legvastagabb ágára bedöcögött a konflis. Kilépett belőle egy elegánsan őszülő, igazi békebeli, emberszabású majom. Ábrándosan négylábra ereszkedett s makogva elsóhajtotta a dalt:

Azok a régi szép idők...

A közönség megindult a ruhatár felé. De az ajtók zárva voltak. A jegyszedők közölték, hogy előadás közben nem távozhat az emberiség. Mire visszafordultak, már tengerpartot láttak. Semmi egyebet, csak vizet és némi homokot s a távolban egy óriási, vörösen izzó napkorongot. Amely megvilágította a tengerpartra bedöcögő konflist. A kocsiból kilépett egy igazi békebeli, elegánsan őszülő halántékú amőba. Egy egysejtű. Mi volt az az egy, amit sejtett? Az, hogy:

Azok a régi szép idők,
ha egyszer visszatérnek ők!
Azok a régi szép napok,
csak akkor voltunk boldogok.

Az amőba csókot hintve köszönte meg a tapsokat. Majd meghajolt és visszamászott a tengerbe.

Az operett és a szerves élet végetért.

Hárs László

Mészáros András rajza

Milyen férfi tetszik a nőknek

Ez túl magas — Ez alacsony — Ez kopaszodik — Ez... igen!!

Ezt olvastuk...

A **Nők Lapja** legutóbbi számában egy kép jelent meg, amelyen egy szakállas párizsi fiatalember gyermekkocsit tol. A szöveg szerint ugyanis dajkavállalatot alapítottak a párizsi egyetemisták és ez az orvostanhallgató egy elfoglalt házaspár gyermekét kocsikáztatja. Ugyanez a kép jelent meg három nap múltán az Ország-Világban, ám az itteni szöveg már mint saját gyermekét toló fiatalemberről emlékezik meg. Nem csodálkoznánk, ha néhány nap múlva más-más képeslapban ugyanez a kép megjelenne és alatta ilyesfajta szöveg: Feldarabolt hullát szállít az álcázott egyetemista! Vagy: Csak gyermekkocsiban képes beszállítani jegyzeteit az egyetemre ez a szerencsétlen orvostanhallgató! . . .

*

A **Kohó és Gépipari Közlöny** 34. száma közli, hogy a miniszter első helyettese V. L. igazgatót és K. F. főmérnököt szóbeli feddésben részesítette, majd szóról szóra a következőket mondja:

„A fegyelmi határozat a büntetés kiszabásánál nagymértékben figyelembe vette, hogy V . . . L . . . igazgató és K . . . F . . . főmérnök a . . . . . gyárnál a termelés körül kialakult korábbi **sokéves szabálytalan eljárás és gyakorlat terén jelentős eredményeket ért el** és a legjobb úton halad a hulladékgazdálkodás megszervezése és szabályszerű kezelése érdekében."

*

„Érdemes felfigyelni arra — írja a **Hétfői Hírek** 20. száma a negyedik oldalon —, hogy szívélyes üdvözletet küldött lapunk szerkesztőségének Breitner János zeneszerző abból az alkalomból, hogy befejezte „Nem mindenki Romeo" című rádiójátékának színpadi változatát."

Szerényen magunk is csatlakozunk egy forró üdvözlettel abból az alkalomból, hogy ezt a nagyjelentőségű hírt a lap tudomásunkra hozta, s e sorok írója szívélyes üdvözletét küldi a Hétfői Híreknek abból az alkalomból, hogy ezt a néhány irónikus sort máris befejezte.

Táncol a kongresszus

Vasvári Anna rajza

— Táncolni tanul, elvtársnő?
— Igen. Ugyanis delegációt vezetek külföldre . . .

Tipikus női ötlet

Toncz Tibor rajza

— Mondd, így is szeretsz? . . .

EMBER és természet

A kiránduló, ha mélyen érző lélek, szívében félelemmel vág neki a szabad természetnek. Mindig nagy vállalkozás, ha valaki otthagyja a kiművelt emberfők által alkotott városi kultúrát, a kényelmes járdát, a villamost, a karosszéket, a tetőt a feje fölött, a vízvezetéket és a nyilvános távbeszélő állomásokat. Az ismeretlen iránti érdeklődés, a veszélyek csábító íze, a természet vadsága csábítja az embereket a Déli-sarkra, a Nanga Parbat tetejére vagy a budai hegyekbe, ahol a szabad természetről regél nekik a fák között süvítő szél, az erdei vad, a hegyi forrás. Ilyenkor az ember joggal érzi magát a vad elemek játékszerének s retteghet hirtelen támadó orkántól, vad zivatartól, hegycsuszamlástól. Ismeretlen vadállatok támadhatják meg, mérgeskígyó marhat belé, szakadékba zuhanhat, mialatt lent a városi eszpresszókban dohányfüstben szemüveges emberek kortyolják a duplát.

S akkor az ember hirtelen körülnéz, s fellélegezve tapasztalja, hogy nem, nem szakadt el a civilizációtól! Mindenfelé elszórt újságpapír üzen neki az írógépek, a rotációs hengerek, a tájékoztatás egész gépezetének világából. Ím, lábával kisimít egy zsíros, összegyűrt lapot, s kitárulhat előtte az egész világkép, a közép-keleti helyzet, a német választások, az ENSZ közgyűlése. A fűben hangyák, gyíkok, különféle rovarok, bogarak élik a maguk ösztönéletét, de az újságpapíron házassági hirdetések gondos és költői megfogalmazásban hirdetik a párválasztás tudatosságát. Hiába csavarja a fákat a szabad szél, az újságpapiroson versek, hírek, sporteredmények, rádió- és moziműsor bizonyítja, hogy az ember nincs többé kiszolgáltatva a természeti erők kényekedvének.

Másutt üres gyufaskatulyákat látni. Ó, Prometheus, ó, Irinyi! Lehetetlenség nem elérzékenyülni, amikor arra gondolunk, hogyan hódította meg az ember a tüzet, hogyan állította szolgálatába a nap rejtett, szénbe zárt hevét. Ó, áldott, melegítő, mozdonyokat fűtő, villamosságot fejlesztő, cigarettát gyújtó tűz! Büszkén lélegzik a kiránduló, mert érzi, hogy nincs egyedül, a technika csodái követik, hogy megnyugtassák, felemeljék lelkét. Az emberi agy találékonyságáról ujjonganak neki a cigarettavégek, a konzervdobozok, a papírpoharak. Megannyi üzenet a emberi munka, a megművelt földek, a gyárak, az üzletek világából!

Ahol pedig a szemét már teljesen beborítja a vad rétet, ámuló szemeink előtt kibontakozik a diadalmas EMBER, aki leigázta a természetet.

Feleki László

Kezdődik a színházi évad

Sándor Károly rajza

— Miért kémleli minden színész az eget?
— Megszokták a szabadtéri színpadokon.

A kerti törpe sincs fából

Pusztai Pál rajza

A brigadéros

Néhány napja a Gellérthegy sziklák között kanyargó sétaútján egy idősebb, kistermetű emberkére lettem figyelmes. Zöldbe játszó, ócska, fekete kalapot, viharvert kockás felöltőt viselt és járás közben enyhén faralt, bicegett. Nagyon ismerősnek tűnt hátulról is. Öt-hat lépéssel utolértem. Nem tévedtem, Vidor bácsival találkoztam, szülőfalum egykori közgazdasági zsenijével. Annak idején boltjában szorgalmasan mérte a sót, a petróleumot, a szöget, a kocsikenőcsöt, a vásznat, a karalábémagot, szóval mindazt, amire a falusiaknak szükségük lehet. Néhány esztendő alatt letört minden konkurrenciát. Még a Hangya Szövetkezet üzletvezetője is italra adta a fejét kétségbeesésében.

Vagy húsz esztendő után most ismét találkoztunk hát. Tovatűnt ifjúságomra gondolva érdeklődtem szülőfalum iránt. Vidor bácsi csak legyintett:

— Nem tudom, kérem, mi van abban a sárfészekben. Már nyolc éve itt lakom Pesten. Miután az üzletet, a kocsmát, a fatelepet meg azt a kis szőlőt sikerült eladnom időben, jobbnak láttam, ha elvegyülök itt a pesti nép között. Szóval, itt élek.

— És mivel foglalkozik?

Vidor bácsi jellegzetes mozdulattal fordította ki a tenyerét.

— Adok-veszek.

Vidor bácsi öt-hat lépés után karonfogott és töprengve szólt:

— Megkérhetem valamire? Tudja, a régi barátság jogán.

— Tessék.

— De köztünk maradjon... Szóval nálam minden pénteken kis társaság jön össze...

Itt elakadt.

— Mondja hát! — biztattam.

— De senkinek egy szót sem!

— Ha így kívánja.

— Hát igen... Szóval kis társaság jön össze. Van egy kitűnő médiumunk és már eddig is számos neves ember tisztelt meg bennünket az ő segítségével. Legutóbb például Görgey tábornok, aztán Pázmány Péter, Werbőczy István, Tisza István és még sokan. Szeretném, ha eljönne és kérdezgetne a jelentkezőktől egyet-mást. Maga mégis jobban ért a történelemhez.

Elnevettem magam.

— Talán kételkedik a szellemekben, Vidor bácsi?

— Isten tudja — vakarta a fületövét. — Ha a szellemekben nem is, de a médiumot nem árt ellenőrizni.

Nem lepődtem meg a kérésen, hiszen sok furcsa bogár futkos Pesten. Megígértem Vidor bácsinak, hogy a legközelebbi szeánszon ott leszek.

Az elkövetkező pénteken némi késéssel megérkeztem az adott címre. A túlvilág titkainak kutatói már együtt ültek az elsötétített szobában. A médium — egy révedező szemű, szalmasárga hajú fiatalember —, leült az előre elkészített karosszékbe. A sötétben nemigen láttam, mi történik. Kis idő múlva hörgő hangot hallottam. Nyugtalanul mozdultam meg.

— Pszt!... — szólt rám Vidor bácsi és a médiumhoz fordult. Elcsukló hangon kérdezte: — Ki vagy, szellem?

— Béri Balogh Ádám, a nagyságos fejedelem brigadérosa — hangzott a síron túli válasz.

II. Rákóczi Ferenc hűséges brigadérosára ezután csak úgy záporoztak a kérdések. Csodás tájékozottságot árult el mind a nyugati politikai eseményeket, mind az arany várható áralakulását illetően, sőt a zürichi értéktőzsde intimebb híreiből is közölt egyet-mást. A harmadik világháború kitörésének a napját is megmondta.

Hirtelen oldalba lökött Vidor bácsi.

— Kérdezzen!

Először csak a torkomat köszörültem, nem tudván, miként illik halott brigadérost szólítani, aztán túltettem magam a problémán.

— Mit csinált, mikor teljesen szétverték csapatait a kölesdi harc után?

— Elmentem Erdélybe — hangzott a magabiztos válasz.

— S onnan?

— Bujdostam, mint a többi kuruc.

— Ejnye, ejnye — csóváltam a fejemet, — el méltóztatik felejteni, hogy a kölesdi harc után Pálffy János elfogatta és 1710-ben, alig néhány utcával távolabb e háztól, a Várban lefejezték...

Vidor bácsi nem hagyott tovább beszélni. Felpattant a helyéről, nekirontott a szellemnek, illetve a médiumnak és jól megrázta:

— Átkozott csaló! Ki innen!

Nem vártam meg a fejleményeket, csöndben eltűntem.

Néhány nap múlva ismét találkoztam Vidor bácsival a Gellérthegyen.

— Mi van a médiummal? — kérdeztem tőle.

— Kidobtam — közölte, majd elmosolyodott. — Neki is igaza van. Tíz forint órabérért nem tudhatja részletesen az egész történelmet.

Vitányi János

Hátha valaki nem ismeri.

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A szép Eperjesiné válópert indít az ura ellen és a tárgyaláson sírva panaszkodik:

— Nem bírom, kérem, ezt az életet tovább. A férjem úgy bánt velem, mint egy kutyával...

A bíró részvéttel kérdi:

— Verte magát?

— Azt éppen nem, de azt akarta, hogy hű legyek hozzá...

Pesti tudósítónktól

Tekintve, hogy nálunk még egyáltalán nem szűnt meg az embernek ember által való leitatása, az italboltok tájékán bőségesen lehet emberismeretre, pontosabban részegemberismeretre szert tenni. Van, aki tárgyilagosan, szinte józanul tökrészeg. Az optimista emberek általában sírnak, a pesszimisták viszont felszabadultan röhögnek. Amikor kijózanodnak, visszaesnek régi szerepükbe és nyugodtan alakoskodnak tovább.

Más nagysikerű hetek mintájára szeretném meghirdetni a *Becsületességi Hetet.* Ezen a héten mindenki fizetne a villamoson, nem áskálódna, nem esküdne össze, nem lopna, nem csalna, mást nem csapna be stb., stb.

Ha beválna, esetleg meg lehetne hosszabbítani.

— Kedves vevő... — mondták nekem a Közértben, s megvallom, egy kicsit megdöbbentem. Ez lennék én? Hát így szegényítik le az ember egyéniségét? Nem számít az a sokrétű, színes tevékenység, amelyet az élet számos területén kifejtek? Műveltségem, kedvteléseim, munkám... mindez semmi? Csak az számít, hogy betévedek egy üzletbe és veszek valamit?

Igen, ez a teljes egyenlőség. Ha ide belép Beethoven, Einstein, Napóleon, Grosics vagy Salk, egyaránt ebben a megszólításban részesülne:

— Mit óhajt, kedves vevő? **f. l.**

HÁZASSÁGI KOMÉDIA

H. Gilberte párizsi asszonyka, — mint a francia lapok írják — a Champs Elysées egyik teraszán szürcsölgette áperitifjét férje társaságában. „Egy kis dolgom van — fordult egyszerre az urához, — várjál meg, nemsokára visszajövök." A férj bólintott és belemerült az újságolvasásba. Jó félóráig várakozott, amikor megjelent a kávéház előtt egy régi barátja, kezet nyújtott és így szólt: „Remélem, nem vetted nagyon a szívedre!" „Micsodát?" „Hogy a volt feleséged ismét férjhez ment. Nem is tudtad? Ebben a pillanatban esküszik a XIII. kerületi anyakönyvvezetőnél." A férj taxiba ugrott és rohant az anyakönyvvezetőhöz. Éppen a szertartás előtt kapta el a nejét és az új vőlegényt. Kiderült, hogy az asszony hamis iratokkal már egy évvel ezelőtt elválasztatta magát a férjétől és csak az új házasságkötés után akarta közölni ezt a boldog újságot, — első hitvesével.

Hiába, a párizsi élet ma már mulatságosabb vígjátékokat talál ki, mint a francia bohózatírók.

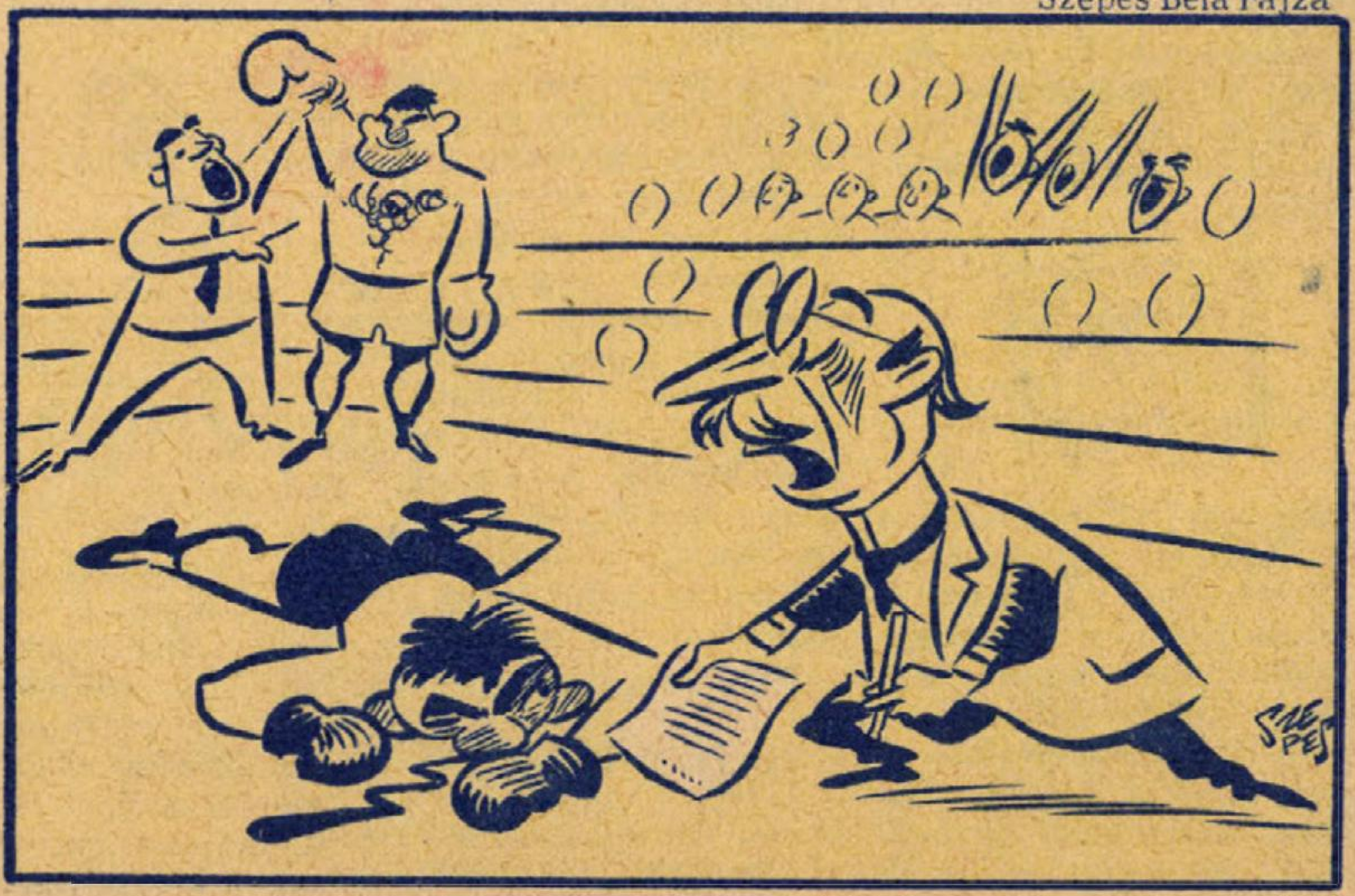
A festő kisfia árulkodik

Pusztai Pál rajza

Bürokrácia a sportban

Szepes Béla rajza

— Írja alá, hogy kihívhassuk a mentőket...

Le a bürokráciával!

Hiánycikk? Nem: hanyagság!

Apró dolgok,
de annál bosszantóbbak:

1.

Rádiónk hangerőszabályozójából egy kis csavar még novemberben kiesett — s azóta nem kapok helyette másikat. Először — nem is tudom, hogyan vetemedhettem ilyen gondolat-

ra! — rádióüzletben próbáltam keresni.

— Tessék megnézni háztartási boltban. Mi nem tartunk — utasítottak el több szaküzletből.

A háztartásiban sem árusítanak. Nincs . . . Lassan egész Budapest újjáépül és televíziós készüléket mindenütt kapni, de egy kis csavart nem . . .

2.

Miért nincs friss péksütemény hétfőn reggel a Nagyvásárcsarnokban? Mert a hét első munkanapján fél nyolckor, sőt nyolckor is, szombatról visszamaradt ráncos zsemlét árusítanak.

— Kicsit szikkadt . . . — kénytelen elismerni az elárusító.

Nem tudom, más hogy van vele, de én még hétfőn is jobban szeretem reggeli kávéhoz a ropogós kiflit, tízóraimnak a friss vajas zsemlét.

3.

Inggallérhoz merevítőt akartam vásárolni a Lenin körút 51. szám alatti RÖLTEX-boltban.

— Egy van — kapom a meglepő választ, holott köztudomású, hogy félnyakú inget csak a legritkább esetben készítenek. Röviden párbeszélgetünk:

— Miért nincs legalább még egy?

— Nem szállított a nagykereskedelem.

— Hiánycikk talán?

— Nem szállított! . . . — makacskodtak.

Bementem a szomszéd Majakovszkij utcában levő másik RÖLTEX-be. Oda szállítottak. Biztosan azért, mert idejében megrendelték.

4.

Végül írni kell az Odol-szájvízről is. Pontosan tizenhét illatszerboltba mentem be. Sehol sem volt. Az egyik helyen azt mondták, hogy keveset

gyártanak, a másik boltban üveghiányra hivatkoztak. (Miért nem veszik vissza az üres Odolos-üvegeket?) A harmadik helyen azzal érveltek, hogy az üveg nyakára való fémkupakot nem szállítja a kooperációs gyár. Sok a magyarázat, de Odol egy csepp sincs . . . —

R. E.

Feldúcoltak . . .

Minap a felettem lakó szomszéd „lejött hozzám", mégpedig a leszakadt mennyezeten át. A konyhámban kötött ki és feldöntötte a levesestálat.

Tekintve, hogy ilyesmi aránylag ritkán fordul elő, telefonáltam a tűzoltóknak, akik gyorsan kijöttek és elhárították a pillanatnyi életveszélyt. Másnap a VIII. kerületi Tanács emberei látogattak meg. Megállapították, hogy az életveszély még fennáll és elrendelték, hogy a konyhámat hat helyen dúcolják fel.

A konyhán kívül még egy helyiség áll rendelkezésemre, ahol ágyban fekvő beteg feleségemmel és négy gyermekemmel lakom.

Eddig sem volt megfelelő a lakás, ezért én már tíz évvel ezelőtt elkezdtem a lakásigénylés kálváriáját és mintegy negyven kérvényem nyomja a különböző lakáshivatalok irattárát és — lelkiismeretét.

Igaz, hogy a konyha feldúcolása megszünteti az életveszélyt, de éppen a dúcok miatt oda be nem tehetjük a lábunkat, viszont a fennmaradt egy helyiségben nem férünk el, hiszen a konyhával együtt is kicsi volt a lakás.

Remélem, a hatgerendás dúcolással — amelytől nem lehet mosogatni a konyhában — nem tekintik befejezettnek az ügyet, hanem mihamarább „tetőt húznak" a fejünk fölé.

Csjef József gkv.
VIII. Százados út 59.

Ilyen is van

Nem panasz, hanem kivételesen dicséret . . . A József körút 12. szám alatti Játékboltban 45 forintért egy „Mackó Muki"-t vásároltam. A mozgó medvét nagy örömmel vittem haza, otthon azonban megmakacsolta magát és nem akart mozogni. Valószínűleg elszakadt a rugója. Ismerve a javítás körüli bürokratikus jelenségeket, félve vittem vissza a játékboltba. Arra gondoltam, hogy visszaküldik a gyárba, a javítást „beütemezik" és így karácsony körül talán visszakaphatom a mackót.

Nem így történt, a Játékbolt vezetője nyomban kicserélte egy új, hibátlan mackóra.

Tehát ilyen is van . . . Jó lenne, ha sok más boltvezető okulna ezen az eseten.

Kiss János
XIV., Laky A. u. 60—62.

Megfelelő intézkedés

A beteg a Rókus kórházban már órák óta forgolódott az ágyában. Éjfél felé járt az idő. A nyitott kórházi ablakon feltartózhatatlanul tódult be a jazzmelódia. A dobos dobolt, a szakszofonos szakszofonozott és a beteg újabb altatót vett be. Végre, amikor a kórház melletti Corvin Áruház vendéglője bezárt, csend lett. Az altató is hatni kezdett. Másnap a beteg — társai nevében is — panaszoslevelet írt egy lapnak. A levélben a betegek kíméletet, csendet kértek. A lap a levelet továbbította a Corvin vendéglő vezetőjének.

Harmadnap válasz érkezett. A levélben azt állt, hogy nagyon sajnálják, de a zenét nem szüntethetik be, *ellenben helyes lenne, ha a kórházat kitelepitenék egészségesebb környékre.* Akkor a betegek csendes, zenementes helyen várhatnák gyógyulásukat.

A válaszlevél logikus okfejtését természetesen meg kell szívlelni. Való igaz, hogy a Rókus régi, kopott, elavult intézmény és az is igaz, hogy rossz helyen van. A betegek nyugalmának a Rókus lebontásával való biztosítása annyira kézenfekvő, hogy hasonló intézkedéssel a tippet a buda-

pesti élet más vonalán is hasznosítani lehetne. Így például meg lehetne szüntetni a budapesti villamosközlekedést, mert ha majd nem jár a villamos, megszűnik a túlzsúfoltság is.

Persze azért a Corvinban halkabban is játszhatna a zenekar . . .

(—sti)

Tornapótló vaskalaposság

A Lórántffy Zsuzsanna úti általános iskola egyik osztályában hetenként kétszer az utolsó órában tanítanak tornát. Ebbe az osztályba jár három olyan gyerek is, akiket betegségük miatt tornából hivatalosan felmentettek. A három gyerek

torna helyett orvosi gyógytornára jár.

Természetes lenne, ha ezt a három gyereket az utolsóelőtti óra után hazaengednék, hiszen semmi értelme nincs annak, hogy fent a tanteremben — minden mozgás nélkül — végigüljék az órát. A szülők többször kérték a tornatanárt és az igazgatót, engedjék haza a gyerekeket, de kérésük nem talált meghallgatásra. A gyerekeknek továbbra is ott kell ülniök tétlenül, dideregve.

Valószínűleg így van ez más iskolában is, ezért ideje lenne központi rendelkezéssel utasítani az általános iskolák vezetőit, hogy abban az esetben, ha a tornaóra az utolsó, engedjék haza azokat a gyerekeket, akiket egészségi okoknál fogva felmentettek. Ez így logikus, így természetes, így ésszerű.

Egy apa

Üzen a rovat

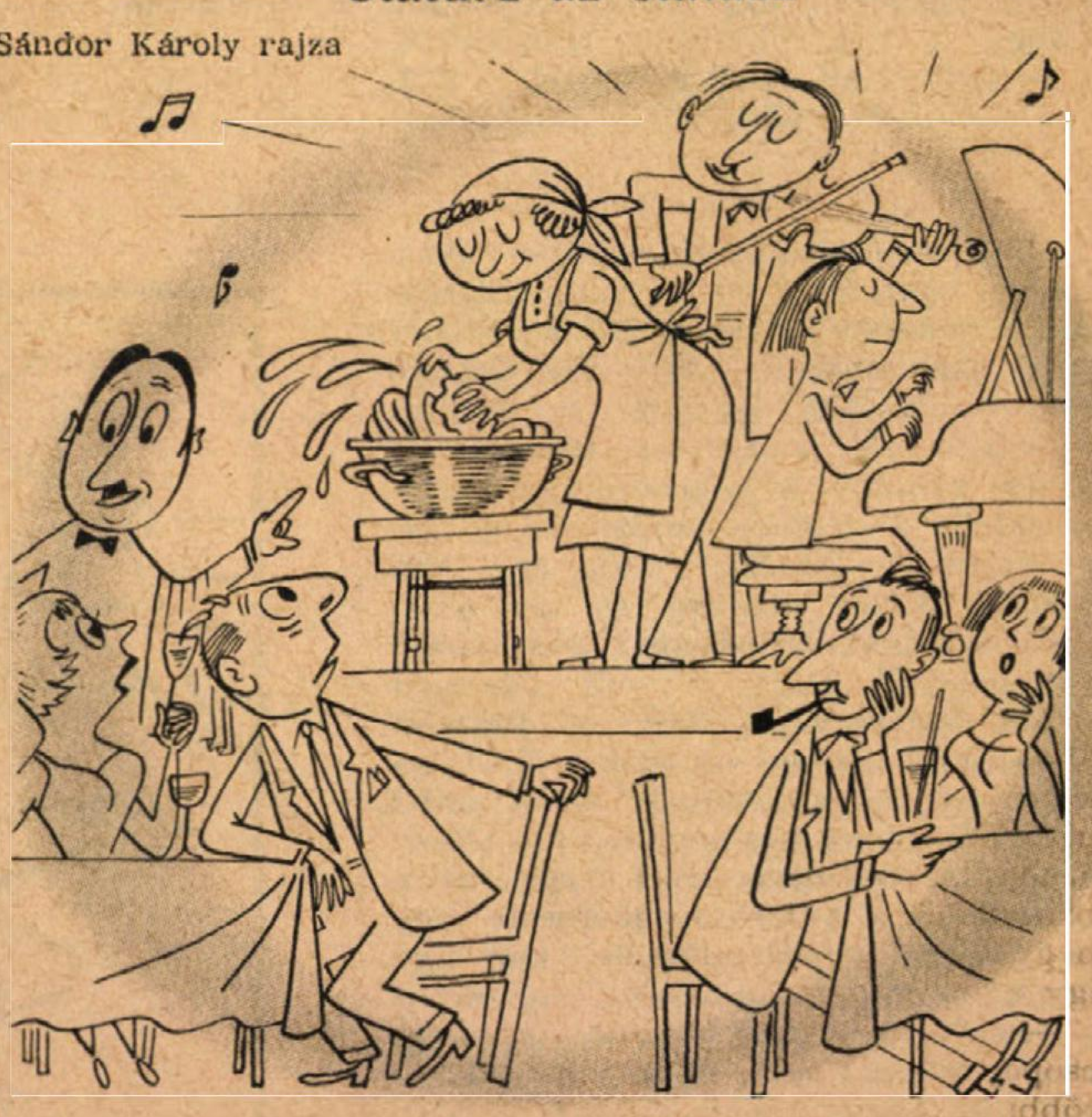
KÖZÖLJÜK Vári Antal, Fekete János, Walter József és Bergmann János olvasóinkkal, hogy ügyükben eljártunk és az É. M. 26. sz. Állami Építőipari Vállalattól (Sztálinváros) értesítést kaptunk: munkabérüket postára adták.

*

STARK GYÖRGYNÉ. Panasza jogos. Az Országos Nyugdíjintézet igazgatási osztálya közölte velünk: 1957 májusától visszamenően nyugdíját ismét folyósítják.

Státusz az státusz

Sándor Károly rajza

— Tetszik tudni, a vezető kartárs úgy határozott, hogy az egyik zenész státuszára inkább felvesz még egy mosogatólányt . . .

PRECIZ PRÓBA

Egy Állami Áruházban,
Ahol ruha sok-sok száz van,
Hogy' folyt le egy ruhapróba,
Azt szedtem itt versbe, szóba.

Jött egy ember, szemüveges.
Mondta, straparuhát keres.
Színe legyen sötétszürke,
Mint az egér vagy az ürge.

Mikor rajta volt az öltöny,
Babrálgatott a karöltőn,
Kipróbálta állva, ülve.
(Stadionná vált a fülke!)

Kart lendített, mint a bajnok.
Úgy tornázott, mint a majmok.
Hajladozott, s mondta: — Ezer
Szerencse, hogy elég lezser . . .

Kicsit térdelt, kicsit mászott,
Így próbálta a nadrágot;
Guggon ugrált, mint a medve,
S nézte, nincs-e kirepedve?

Az eladó ezek láttán
Megkérdezte: Ugyan, bátyám,
Hol dolgozik Ás vagy kapál?
Amint látom, mindig strapál.

Szólt a vevő: — Ugyan, apám,
Nincs nálam a ruha strapán.
Ülök, mint a kút a téren,
Statisztikus vagyok, kérem . . .

K. Tóth Lenke

BELVÁROS

Vidéki unokahúgommal bevásárlásra indultunk és az egyik boltban az eladónő – egy tűzpiros gumírozott esőköpenyre mutatva – csevegő hangon megszólalt: – Éppen most vásárolt ebből Gyurkovics Mária művésznő is! És – minthacsak összebeszéltek volna – a cipőboltban a hegyesorrú cipők szemlélése közben, élénk hangon bizonygatta az eladó, hogy nincsen egy negyedórája sem, három darabot vitt magával Gyurkovics Mária.

Innen kezdve már üldöztük a kiváló, ám könnyelmű és szemrebbenés nélkül ezreket elvásárló művésznőt. Itt tisztaselyem ruhát vett, amott golyóstollat, másutt klipszet, zsebatlaszt, méhpempőt, sőt egy helyen siminyakkendőt is, bár lehet, hogy az itteni eladó jártassága színházi körökben némi kívánnivalót hagyott hátra és összetévesztette Latabár Kálmánnal. Két fodrásznál lilára, egy harmadiknál fáradt-palackzöldszínűre festtette haját egyetlen délelőtt.

Bevásárlásunk utolsó állomásaként egy illatszerüzletbe tértünk be és szájvizet kértünk. – Sajnos, nincsen – közölte az eladó, és felragyogott az arca –, de éppen az előbb nem adtunk Gyurkovics Máriának sem!...

T. P.

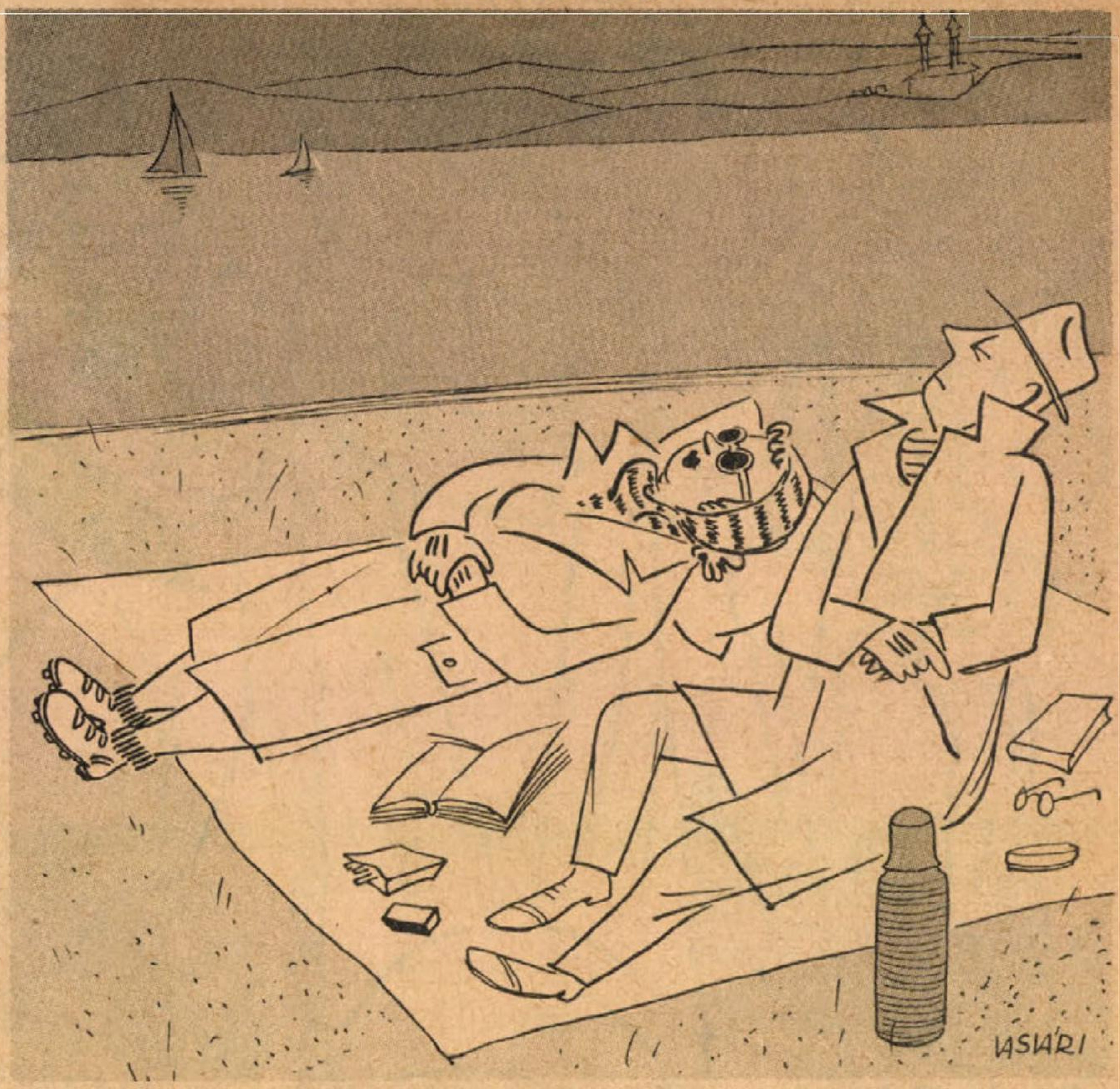
A színpad rabja

Nemcsak olyan bűnöző van, aki megszökik a börtönből, hanem olyan is van, aki vissza akar menni. Mint például a philadelphiai Willie Castel, aki egy kisebb áruházi lopást követett el a cél érdekében. Amikor a bíró megkérdezte tőle, hogy miért akar visszakerülni a börtönbe, így válaszolt:

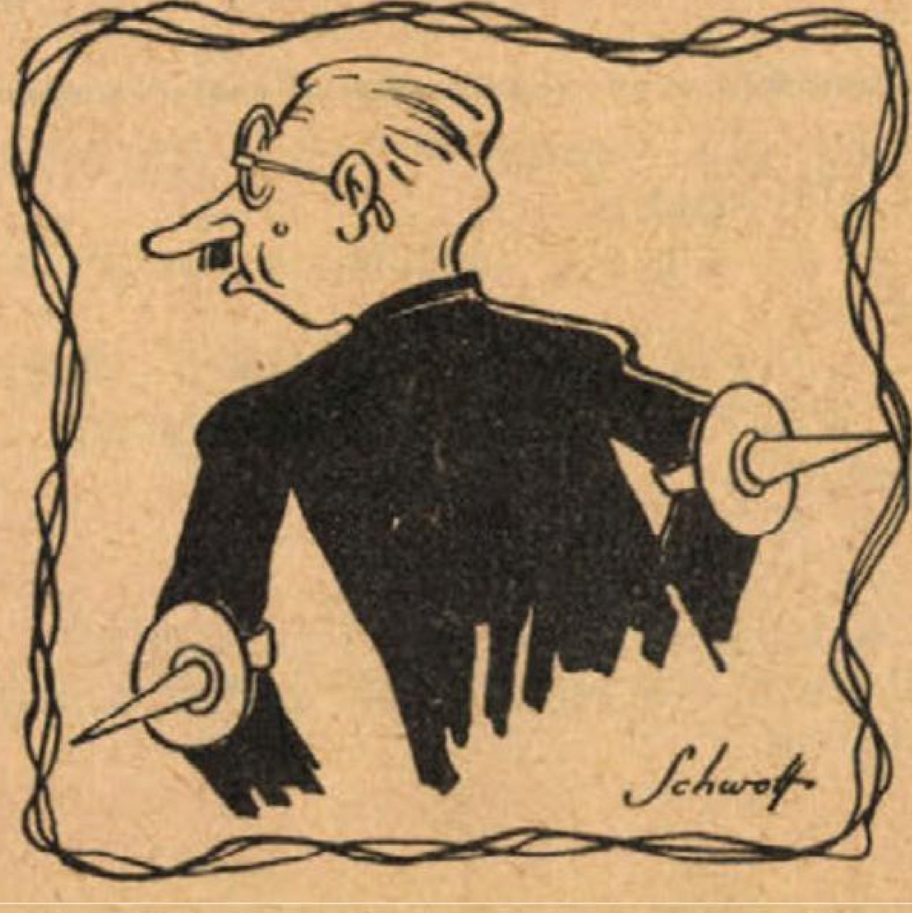
— Bekerültem a börtön színjátszó csoportjába. Hosszú ideig tanultam a többiekkel együtt a közös ének- és táncszámokat. Két hét múlva lesz az előadás. Nem akarom a fiúkat cserbenhagyni.

ÚJ ÓSZEZON

Vasvári Anna rajza

Hivatali könyökvédő könyökléshez

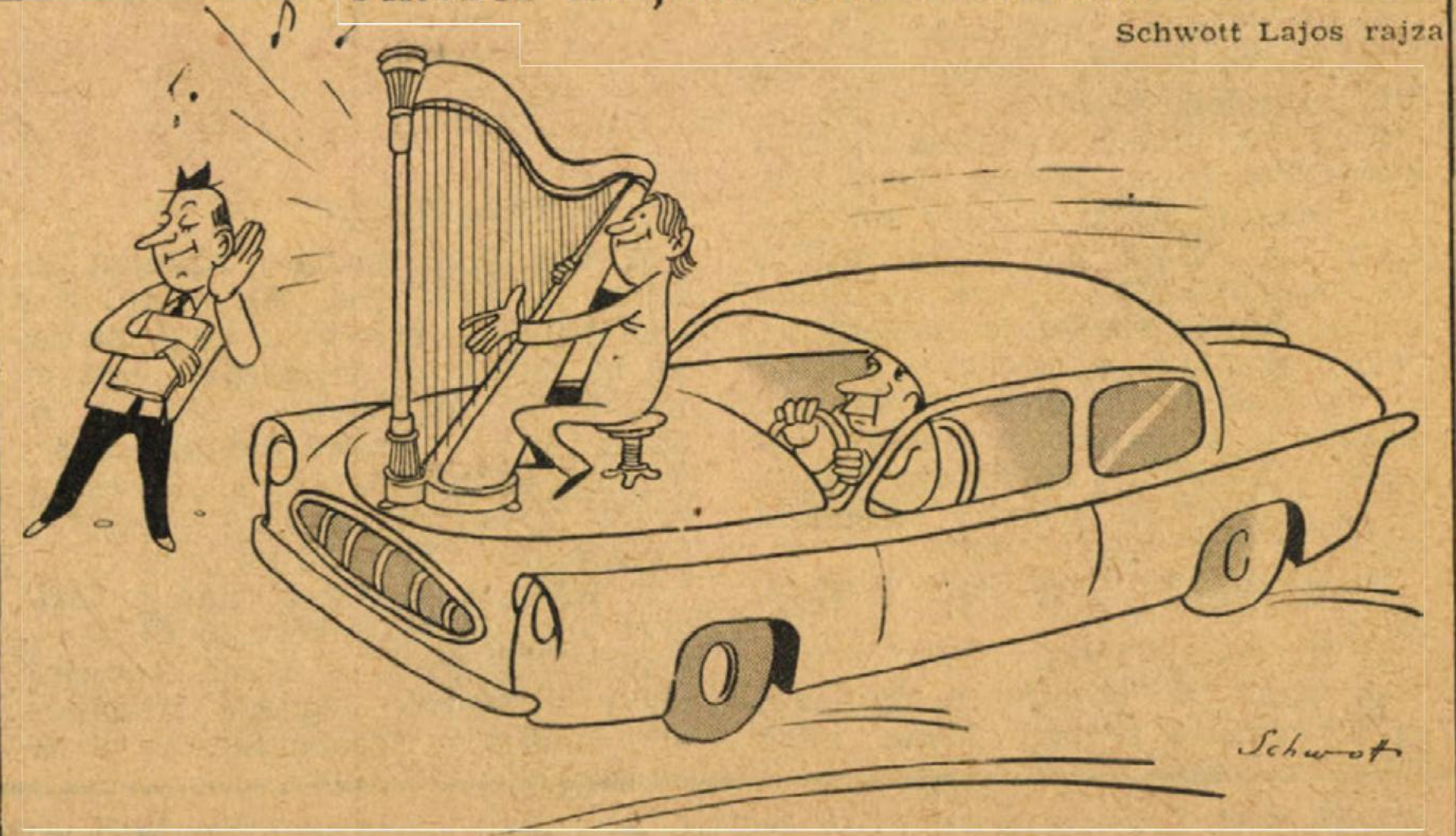

Nyugalomba vonult csősz

Október elsejétől tilos a dudálás

Schwott Lajos rajza

Valamivel mégiscsak jelezni kell . . .

NAGY A VÁLASZTÉK

Szegő Gizi rajza

— Nézze, milyen szép holmikat kínálok!
— Köszönöm . . .

— Úgy . . . Ez talán jobban tetszik?
(A Neues Deutschland nyomán)

ZAMAT és a negyvenek

A nagy Zamat Brunó durcásan ébredt. Az este negyven ifjú költővel volt érdekfeszítő eszmecseréje — érezte, hogy jó formában van, ám éppen a végső kinyilatkoztatás előtt a telefonhoz hívták. Ez teljesen tönkretette a végszavát, mire visszajött, már mind a negyvenre rászáradt a drámai feszültség. Ilyen körülmények között a nagy Zamat letett a világ sorsának eldöntéséről, s a megváltást kényszeredetten másnapra halasztotta.

Ezért volt még most is durcás a nagy Zamat, ezért nézegette duzzogva előjegyzési naptárát. Ez is tarthatatlan. Mindenüvé személyesen kell mennie, mindent magának kell intéznie. Goethének egész titkárság állt a rendelkezésére!

Még az utcán is folytatódott a bosszúságsorozat, jókora időbe telt, míg taxihoz jutott. Titkon remélte, hogy az Erato Könyvkiadónál is megvárakoztatják, s kedvére háboroghat majd a szellem óriásainak lebecsülésén. Sajnos, csalódnia kellett: az igazgató határozott mozdulattal söpörte ki szobájából a műszaki vezetőt, a lektorokat és néhány kisebb gyakorló írót és alázatos mosollyal sietett a nagy Zamat elébe.

Brunó unottan hárította el a hódolatot.

— Kefe — mondta.

— Igenis — pattant az igazgató és átnyújtotta a nagy Zamat most sajtó alá rendezett régi írásainak kefelevonatát.

— Előleg — folytatta a tárgyalást Brunó.

— Parancsoljon, négyezer forint — töltötte máris az utalványt az igazgató.

— Négy? Hat.

— Igenis, hatezer!

A megbeszélés kicsit kimerítette a mestert. Fáradtan dőlt hátra a taxi pamlagán.

— A filmgyárhoz!

A Pannónia gyárban azonnal leálltak a felvétellel. Kis rögtönzött bandérium kísérte fel a nagy Zamatot az emeletre. Az igazgató néhány meleg szó kíséretében nyújtott át ötezer forintot műve megfilmesítése jogának előlegeként, majd ízléses fa-ragott dobozban további ötezret a forgatókönyv előzetes költségeire.

A Rózsafa kiadóhoz már a filmgyár kocsiján ment készülő új könyvének előlegéért, a kiadó kocsiján pedig a Szerzői Jogvédő Irodához, ahol számláján tizenegyezernégyszázhuszonkét forint negyven filléres egyenleg mutatkozott a javára.

Vérig sértve vette fel a nagy Zamat a pénzt, s vitte mártíriumát a Hungáriába.

Ott már együtt ültek a negyvenek. Nemrégen voltak itt, talán mindössze két órával ezelőtt jöttek, s rendeltek egy sóskiflit negyven teríték-kel. Várták a nagy Zamatot.

A nagy Zamat elcsigázottan rogyott az asztalfőhöz helyezett fotelbe. Fejét lehorgasztotta, szemét bús keménységgel szegezte maga elé.

— Nos? — hangzott fel negyven ajakról.

A nagy Zamat Brunó összeráncolta a homlokát. Halkan, de határozottan csendült a hangja:

— Gondolkoztam a dolgon. Ha kapunk három napilapengedélyt és tizenegy független folyóiratot, melyeknek szerkesztőit és munkatársait mi jelöljük ki; ha Pacolait és Toplákot eltávolítják a kulturális életből, továbbá, ha írásainkat védett műemlékké nyilvánítják s ha a Kossuth-díjat Zamatéstársai díjra változtatják, valamint, ha a minisztériumot és a Tájékoztatási Hivatalt beleolvasztják a Hungária kávéházba — akkor... nos, akkor szabadjára engedhetjük magunkban a megbocsátás és engesztelődés szellemét. Akkor megkezdhetjük a tárgyalásokat arról, hogy megszólaljunk.

Hajdu Ferenc

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850, előfizetési díj negyedévre 12.— Ft. Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 300.000.